

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ΄.

ΤΕΥΧΟΣ ΕΓ' (63)

ΜΑΪΟΣ 1906

ΑΘΗΝΑΙ

Ὀδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 85.

ἀριστεύς

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἑτησία δρ. 12—ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ δρ. 1

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνὸς ἐν Ἀθήναις

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὀδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου 85 (Πλατεῖα Κυριακοῦ).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ Ἔτησίᾳ ἐν Ἑλλάδι δρ. 12.—Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 12

Τὸ ἔτος ἀρχεῖται ἀπὸ 1 Μαρτίου.—Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται, στέλλονται δὲ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις Διεύθυνσιν.—Οὐδεμίᾳ αἰτίσει περὶ ἀποστολῆς τῆς «Πινακοθήκης» ἢ οἰασδήποτε ἐκδόσεως αὐτῆς λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἀνευ συναποστολῆς τοῦ ἀντιτίμου.—Αἱ ἀποδείξεις πληρωμῆς εἶνε ἐντυποι καὶ πρέπει ἀπαραιτῶς νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Διευθυντοῦ, τὴν σφραγίδα τοῦ περιοδικοῦ καὶ αὐξοῦντα ἀριθμὸν.

Φύλλα ἐν Ἀθήναις πωλοῦνται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας», Ἐλευθερουδάκη καὶ Μπέκ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Γλυπτικὴ παρ' Ἑλλήσι ἀπὸ Péladan, μεταφρασίς Νοεμῆς Ζωηροῦ.
Ζωγράφοι θύματα τῆς τέχνης τῶν (Τέλος).
Ἡ διαθήκη μου ὑπὸ Τολστόν.
Ἡ ἀσπρόστερα τοῦ αἵματος (Τέλος) ἐπὶ Κάρμα Νισδαμῆ.
Δημοκρατία Ἁγίου Μαρίνου
Ἀνάβασις εἰς τὸν Μιστράν ἐπὶ Μ. Μπαρρές.
Παρθενία ἐπὶ Δ. Ι. Καλογεροπούλου.
Φάουστ ἐπὶ Δ. Δημακοπούλου.
Μαράζι ἐπὶ Εἰρήνης Ἀθηναίας
Ἐπέψεις Βασιλιόδου ἐπὶ Κάρμεν Σύλβα.
Ποικίλη δεξις.
Σημειώσεις ἐνὸς μηνὸς (Ἑορτὴ ἀνθῶν. Πῶς τὰ χαιρετῶμεν. Μία ἔκθεσις) ἐπὶ Δάφνιδος.
Γράμματα καὶ τέχνας.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ μοναχὰ ἐπὶ Γ. Κράουζε.
Πολυόροφος οἰκία.
Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου.
Ἅγιος Μαρίνος. Ἄγαλμα Ἁγίου.
Ἄγαλμα Δημοκρατίας.
Ἀκρόπολις.
Ἡ πόλις.
Τὸ ἔθνικόν μέγαρον.
Παρθενία.
Δανία. Νὰος Φρειδερίκου.
Ἀτμήλατον πορθμῆτον.
Πραγματογνωσία.
Κάπνισμα ρεγκῶν.
Πρωτομαγιά. (Σιλουέτες).
Κοσμήματα, πρωτογράμματα κλπ.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σελ. 208. Δρ. 3.
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ Διηγήματα εἰκοχογραφήμενα. Σελ. 184. Δρ. 2.
ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ Πεζὰ ποιήματα μετὰ χρωματιστῶν εἰκόνων. Σελ. 184 Δρ. 3.
ΣΑΥΓΡΑΙ Διηγήματα καὶ Σκέψεις. Σελ. 64. Δρ. 2.
ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ Πεζὰ ποιήματα μετ' εἰκόνων. Σελ. 64. Δρ. 1.
«ΣΕΒΑΙΔΕΣ» Διηγήματα Σελ. 128. Δρ. 2.

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΥΤΣΙΑ

Ἰδρυθὲν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἔτος 1870

Ἐν αὐτῷ πωλοῦνται λιανικῶς καὶ χονδρικῶς ἐκτὸς τῶν διαφόρων εἰδῶν γραφικῆς ὄλης καὶ χάρτου καὶ τὰ ἐν τῷ ἰδίῳ ἀτμοκινήτῳ ἐργοστασίῳ κατασκευαζόμενα εἶδη, ἥτοι:

Φάκελλοι καὶ βιβλία ἐμπορικὰ. Καρτόνια φωτογραφίας με κατατομὰς ἐπιχρυσωμένας. Πένθιμος ἐπιστολικὸς χάρτης καὶ φάκελλοι. Γλυπταὶ ἐπὶ μετάλλου καὶ ξύλου Σφραγίδες καὶ ἐκ καουτσούκ καὶ πλῆρες διὰ θύρας ἐπὶ σμαλτωμένων ἐλασμάτων.

Ἐπισκεπτήρια κατασκευάζονται στιγμαίως καὶ διὰ χαλκογραφίας.

FRANK M. BENNET

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ

ΧΡΩΜΑΤΟΦΟΤΟΓΡΑΦΙΑ Β. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΓΑΥΠΤΙΚΗ ΠΑΡ' ΕΛΛΗΣΙ

ΠΟΒΑΑΛΕΙΝ τὴν ἀτομικότητα μορφῆς τινος τῷ τύτῳ τῆς καλλονῆς εἰς δὲ ὑπάγεται αὕτη: τοιοῦτόν ἐστι ἐν τῇ φαινομενικῇ αὐτοῦ ἀπλότῃ τὸ μυστικὸν τῆς πλαστικῆς τέχνης τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ πρῶτιστος λόγος δι' ὃν αὕτη ἠξιώθη νὰ καταστῇ ὑπόδειγμα διὰ τὴν παγκόσμιον τέχνην. Πρὶν ἔτι ὁ μυθολογούμενος Δαίδαλος διατορνεύσῃ τὰς κνήμας καὶ ὁ ἐξ Αἰγίνης Σμίλις διαπλάσῃ τὸ πρόπλασμα τῆς Ἥρας τοῦ Ἄργου, δύο θαυμάσιαι τῆς τέχνης ἐκδηλώσεις ὤρισταντο ἤδη, ἢ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἢ τῶν Χαλδαίων. Τὸ Λουβρον ἐκθέτει ἡμῖν ταύτας ἐν ὑποδείγμασι λίαν ἐνδεικτικαῖς τῆς δυνάμεως αὐτῶν, ὅπως πεισθῶμεν, ὅσον διὰ τῶν κεφαλῶν τῶν Φαραῶ ὅσον καὶ διὰ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Γουδέα, περὶ τῆς τάσεως παρὰ τοῖς δύο τοῦτοις λαοῖς πρὸς ἀνεύρεσιν μορφῶν τυπικῶν μὲν ἀλλ' ἀναγομένων συνάμα εἰς τύπον περιοριζόμενον εἰς μίαν μόνην ὀρισμένην φυλὴν εἰς ὀρισμένον τόπον.

Παραβαλλόμενος πρὸς τὰς μορφὰς τοῦ Νεῖλου ἢ τοῦ Εὐφράτου, ὁ ἑλληνικὸς τύπος παρουσιάζεται ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπινος τύπος. Πασίδηλον τυγχάνει ὅτι οἱ Ἕλληνας, εἴτε ἀντιγράψαντες σώματα ἑλληνικά, εἴτε ἐπινοήσαντες ἰδανικὸν τι σχῆμα σώματος ἐφεύρον τὴν γενικωτέραν μορφήν τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους. Ὁ νόμος ὅστις ἐπέτρεψεν αὐτοῖς νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο τῆς ἀπαραμίλλου καλλονῆς, πειραματικῶς ἀποδεικνύεται διὰ τῶν ἀριστουργημάτων, συνεπῶς δ' ὅσοι παρορῶσιν αὐτὴν ἀπατῶνται.

Τὸ ἐπανάγειν μορφήν τινα εἰς τὸν ἀτομικὸν τύπον εἶναι τρόπος ἀναλυτικὸς δι' οὗ καταδεικνύονται αἱ μεταξὺ τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς σειρᾶς ἐξ ἧς τοῦτο ἐξῆλθεν ὀφιστάμεναι διαφοραί. Εἰκὼν τις ἐπὶ τοσοῦτον πλησιάζει πρὸς τὸ πρότυπον, καθόσον ἐξειδικεύει αὐτὸ καὶ παρουσιάζει τὰ διακριτικὰ αὐτοῦ χαρακτηριστικά. Τούτων-

τιὸν ὁ τύπος μορφῆς τινος παρουσιάζει τὴν σύνθεσιν αὐτῆς καὶ ἐκδηλοῖ τὰς σχέσεις τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸ ἰδανικὸν τοῦ εἴδους.

Αἱ θεωρίαι πᾶσαι καὶ σύμπασα ἡ ἐξέλιξις τῆς γραφικῆς συνοφίζονται ἐν τῇ ὑπερτερίᾳ καὶ τῷ βαθμῷ τῆς ὑπερτερίας τοῦ ἐνὸς τῶν δύο τούτων ὀρισμῶν. Ὁ μῦθος εἰς δὲ δέον τις πάντοτε ν' ἀνατρέχῃ, ὡς εἰς τὴν ἀρχαιοτέραν διατύπωσιν ἰδέας τινός, μᾶς παρουσιάζει παρὰ τοῖς Ἀριανοῖς τὸν Προμηθεᾶ διαπλάττοντα τὸν ἀνθρώπον καθ' ὁμοίωσιν, παρὰ δὲ τοῖς Σιμίταις τοὺς Οἰλοχῆμ ἐκτείνοντας τὴν σκιάν των ὅπως διακρίνωσι τὸ σχῆμα τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς. Καὶ σύμπτωσις ἥτις δὲν στερεεῖται ἐνδιαφέροντος ὁ Τυτὰν ὡς ὁ ἄγγελος τοῦ Ἰεχωβά πλάττει μόνον μορφήν ταυτοῦτον, τὸν ἀνδρα-γυναίκα τῆς γνωστῆς παραδόσεως, τὸ ἀνδρόγυνον τῆς τέχνης.

Ὁ καλλιτέχνης τῆς Ἑλλάδος, πιστὸς τῇ τοιαύτῃ συλλήψει, ἀφιέρωσε τὴν τέχνην αὐτοῦ εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ ἀνθρώπου-τύπου, τότε δὲ μόνον ὅτε ἐξεύρεν τὰ ἐκφραστικὰ μέσα ἀρκούντως ὥστε νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς μερικότητα, παρήγαγε συνθετικὴν τινα μορφήν τῶν γενῶν καὶ ἤγγισεν οὕτω εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς πλαστικῆς τελειότητος. Τοῦτ' αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ παρὰ τοῖς καλλιτέχναις τῆς Ἀναγεννήσεως. Εὐκόλως λησμονοῦμεν ὅτι τὸ φαινόμενον τῆς παραγωγῆς ἐν τῇ τέχνῃ ἐκδηλοῦται κατὰ νόμους ἀναλλοιώτους ὡς τοὺς τῶν λοιπῶν φαινομένων. Ἡ καταφανὴς ἀσυναίσθητος δημιουργικότης ἐνίων οὐδῶλος διαψεύδει τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐν τῇ ὑπερφυεῖ ὑποστάσει πνευμάτων τινῶν ἐνυπάρχει τὸ προγνωστικὸν τοῦ πῶς δέον νὰ συνταύτιση τις τὴν ἔμπνευσιν καὶ τοὺς κανόνας ὡς ἐξ ἐνοστικτοῦ.

Τ' ἀριστουργήματα ἔχουσι κοινόν τινα οἰκογενειακὸν χαρακτῆρα ὅστις ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν καὶ εἰς αὐτὸν ἔτι τὸν ἀμύητον τὸν ἐπισκεπτόμενον τὸ πρῶτον τὰ Μουσεῖα· πράγματι τὸ ἀριστοτέχνημα γεννᾶται ἐκ τῆς ἐσκεμμένης ἢ ὑπὸ τοῦ ἐνοστικτοῦ ἐπιβαλομένης ἐφαρμογῆς ἢ ἄλλως τῆς ἐπικτητοῦ ἢ ὀρμεμφύτου γνώσεως καὶ ἐφαρμογῆς νόμων τοσοῦτον ἀμεταβλήτων ὅσον καὶ οἱ τῆς φυσικῆς. Ὁ Αἰχμάλωτος τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο τῆς ἀγαλμα-

τοποίας, έρχεται εις επίρρωσιν τούτου έπικυρωών ανελλιπώς τὸ παράδειγμα, ὅπερ μάς διδει ἡ Νίκη τῆς Σαμοθράκης ἢ ὁ Μαχόμενος Ἀθλητής.

Ἡ μόρφωσις παρὰ τοῖς Λατίνοις ἐπέβαλε μεγίστην ἀνάπτυξιν τῆ εἰκαστικῆ, ἀρετὴν ἤδη τῆ μουσικῆ, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν γλυπτικὴν εἰς οὐδὲν συνέβαλεν αὕτη, εἰ δ' ἄλλως δὲν θὰ ἐβλεπομεν ἐν Παρισίοις ἀγάλματα ἕτινα ἀνηγέρθησαν ἐσχάτως. Τὸ πνεῦμα ἡμῶν πρὸς τὴν φιλολογίαν κλίνει ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέραν ἀνατροφὴν ὅπως συλλαβῇ τὴν πλαστικὴν ἀγνήν, τουτέστι τὴν καλλονὴν ἀνευ δράματος, τὸ σῶμα ἐν ἡρεμίᾳ.

Υπάρχουσιν ἐνθερμοὶ Βαγνεριανοὶ οἵτινες δὲν ἐννοοῦσιν τὴν μουσικὴν κατ' οἶκον ἢ τὴν σύμφωνον μελωδίαν, οἵτινες συγκινοῦνται πρὸ τοῦ Tristan καὶ εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ Parsifal καὶ οὐδὲν ἐννοοῦσιν ἐκ τῶν quatuors τοῦ Βετχόθεν. Οἱ ἀψίθυροὶ τοῦ δ' ἄ σ ο υ ς δὲν συγκινοῦσιν αὐτοὺς ἄλλως εἰμὴ χάρις εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ Siegfried νικητοῦ τοῦ Δράκοντος καὶ ὀδηγομένου πρὸς τὴν Brunehilde παρὰ τῆς πυρραλίδος. Ὁ σύγχρονος λατίνος τοιαύτην τινα στάσιν λαμβάνει ἐνώπιον τῶν ἀγαλμάτων. Τὸ ἄγαλμα δέον νὰ ἀντίστοιχῇ πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἢ μυθιστορηματικὴν τινα παράδοσιν, νὰ ἢ ἀπεικονίσις ἐπεισοδίου γνωστοῦ τινος συγγράμματος, νὰ ἢ τὸ σύμβολον θέματος τινος. Ὁ ἐν Λούβρῳ Φαρνέσιος Ἄρης, ὁ τὸ πέδιλον αὐτοῦ δένων Ἰάσων θὰ ἠδύναντο ἀριστα νὰ ὑποδειχθῶσιν δι' ἄλλης τινὸς ἐπωνυμίας· οὐδὲν τι ἐμβλημα ὑποδεικνύει τὸν Θεὸν τοῦ πολέμου ὡς καὶ τὸν ἀφαρπάσαντα τὸ χρυσόμαλλον δέρας· οὗτοί εἰσιν ἀπλῶς μόνον ἄνθρωποι ἀρμονικὰς ἔχοντες τὰς διαστάσεις τοῦ σώματος ἀπαράλαττως ὡς ὁ Θησεύς καὶ ὁ Σάτυρος τῆς Ὀλυμπίας.

Εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Βατικανοῦ μελετῶν τις εἶτε τὸ τῆς Νεαπόλεως ἢ τὸ τῶν Ἀθηνῶν ἢ τὸ τοῦ Λονδίνου, ἀδύνατον νὰ καταστῆλῃ ἐντύπων ἢ δὲν θὰ τολμήσῃ ν' ἀνομολογήσῃ πρὸς ἑαυτὸν. Ὁ περὶ ἡμῶν ἀριθμὸς τῶν τύπων, ἢ ἐπανάληψις τῶν αὐτῶν στάσεων φαινομενικῶς μόνον ἐνδεικτικοὶ εἰσιν ἀληθοῦς στεριώσεως περὶ τὴν ἐφεύρεσιν τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον, ἐάν τις λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ ἐγχειρίδια, τοῖς Ἕλλησιν ἀποδίδεται ἄκρατος ἐλευθερία ὅσον ἀφορᾷ τὰ θεῖα. Δὲν εἶνε δυνατόν βεβαίως νὰ ἐξηγήσῃ τις ἐν μιᾷ παραγράφῳ τὸν ἱερατικὸν χαρακτήρα τῆς γλυπτικῆς τῶν Ἑλλήνων ἵνα καταδειχθῇ ὅτι ἡ στάσις τῶν προσώπων εἶχεν ἄλλοτε λόγον σαφῶς καθωρισμένον καὶ ὅτι αἱ Ταναγραῖται κόραι πλὴν τῆς χάριτος αὐτῶν εἶχον καὶ ἄλλην τινα σημασίαν.

Ἐν ἀγάλματι τινι τῆς Ἀττικῆς δέον νὰ διδωμεν μνημεῖον, κινητὸν τινα Παρθενῶνα ὅστις συνελήφθη καὶ ἐφημερόσθη κατὰ τοὺς κανόνας τῆς οἰκοδομητικῆς, καὶ ὡς τοιοῦτον παρουσιά-

ζει μέρη βαστάζοντα καὶ μέρη βαστάζόμενα καὶ τὰς ἑκατὸν ὑποτιθεμένας σχέσεις μεταξὺ ἰσορροπίας, κατατομῆς, διανομῆς πλήρων καὶ κενῶν, διαδοχῆς τῶν ἐπιφανειῶν, τῆς ἐντάσεως καὶ μειώσεως τῶν καμπῶν.

Ἡ θεωρία τοῦ τύπου κατὰ γράμμα ἐφαρμοζομένη καταλήγει εἰς τὴν ἀντιγραφὴν, ἢ ὅποια σημαίνει νέκρωσιν τῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργικότητος. Πολλοὶ ὅπως ἀποφυγῶσι τὸν πιθανισμὸν ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἐκκεντρικότητα καὶ οἱ ὑπερβολικοὶ οὗτοι ἀπολογοῦνται διὰ τὴν παραβίαν τῶν κανόνων, προβάλλοντες τὴν ἀνάγκην τοῦ ν' ἀποφύγῶσιν τὸν κίνδυνον τῆς ἀπομιμήσεως ὡς ἐπιχείρημα. Ταῦτα λέγοντες ἀπατῶνται καὶ ἡμᾶς ἀπατῶσι. Οὐδεμία αἰσθητικὴ ὥρισην ὅτι δέον ν' ἀντιγράψωμεν τὰ προγενέστερα ὑποδείγματα, τὸναντίον ἐλέγθη μάλιστα ὅτι δέον νὰ ἐφευρίσκωμεν κατὰ κανόνας. Τὸ ἐφευρίσκειν ἐστὶ διδιδειν νεωτέραν ὑπόστασιν εἰς θέμα κατ' ἀνάγκην γνωστόν.

Εἰσέλωμεν ἐν τῷ Βατικανῷ καὶ ἀναζητήσωμεν τρεῖς φάσεις τοῦ ὑπάτου θεοῦ, τὴν τοῦ ἐμπορίου, τὴν τοῦ ὑποχθονίου καὶ τὴν τοῦ πονητικοῦ. Ἰδῶμεν δὲ πῶς ὁ Ἕλλην διέκρινε τὸν Δία τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Δύο διάφορα χαρακτηριστικὰ τῆς ἐκτελέσεως διεκρίνοντο ἐν τῇ προτομῇ τοῦ Ostricoli· αἱ διαστάσεις τοῦ μετώπου ὅσοῦ, ἢ παχύτης τοῦ μεσαίου μέρους αὐτοῦ καὶ ὁ πλοῦτος τῆς κόμης. Ὁ γλύπτης προτίθετο ν' ἀπεικονίσῃ τὴν υπερτάτην βούλησιν, ὥπλισεν τὸ μέτωπον τρόπον τινα διὰ πύρας· ὁ ἔκτακτος πλοῦτος τῆς τριχώσεως ὑπενθυμίζει τὸν χυμὸν, ὅστις κύκλοφορεῖ ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς δένδρου.

Ὁ Πλοῦτων καὶ ἐάν ἐτι ἐστερεῖτο τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ μυστικοῦ ἐμβλήματος θὰ διεκρίνετο ἐκ τῆς σκιάς ἣτις ἐπεκτείνεται ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ. Οὐδύλλως θὰ ἐτόλμων νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἔκφρασιν ταύτην ἐάν τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ δὲν ἦτο πασίγνωστον, συχναίως ἀναπαριστώμενον εἰς ἀπομιμήσεις. Πῶς ὁ καλλιτέχνης ἠδυνήθη νὰ θέσῃ τοιαύτην τινὰ ἐπισκίασιν λύπης ἀπ' αἰῶνων προβαλλομένης ἐπὶ χαρακτήρων τοσοῦτον καθαρῶς ἐγκεχαρᾶγμένων; Ὁ Ποσειδῶν ἐξ ἴσου μεγαλοπρεπῆς ἀλλ' ἀνήσυχος, ἐτοιμος ὅπως ἐπιβῆλῃ βίαν, χαρακτῆρος ἐμμεταβλήτου, μὴ τὴν ὑγρὰν του κόμην, καλῶς ἀντιπροσωπεύει τὸν ὠκεανὸν μετὰ τὰς διαλειπούσους ἀπόψεις του. Χωρὶς νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὰ τοιαῦτα παραδείγματα γνωρίζομεν ὅτι ὁ Ἕλλην ἐπανήγαγεν εἰς τὸν ἀτομικὸν τύπον τοὺς θεοὺς. Τίς ἀρὰ γε ἐνώπιον τῆς κολοσσαίας Ἡρας τῆς ἐπαύλεως Ludovisi θὰ ἤπατάτο εἰς τὴν θέαν τῆς θεϊκῆς ἐκείνης πραότητος τῆς ἀορίστως πως λαλούσης περὶ τοῦ ἐφημέρου τοῦ ἀνθρώπου καὶ παρὰ ταῦτα τοσοῦτον γλυκαίας;

Ἡ τοιαύτη ἔκφρασις ἀρμόζει μόνον εἰς τὴν σύντροφον τοῦ Διός.

Καθ' ὃν χρόνον παρατηρεῖ τις εἰς τὴν φαινομενικὴν μονοτονίαν, ἀντιλαμβάνεται συνήθως καὶ τὴν ἀξίαν τῶν συντριμμάτων τῶν ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων. Ἄνευ κεφαλῆς καὶ χειρῶν τὰ νεώτερα ἀγάλματα ἀποβάλλουσι τὴν σημασίαν τῶν καθότι ὁ καλλιτέχνης ἀπέβλεψε κυρίως εἰς

τὸ πρόσωπον καὶ τὸ κίνημα. Καταστήσατε τὴν Νίκην τοῦ Rude εἰς ἡν θέσιν ἐδρίσκειται ἢ τῆς Σαμοθράκης καὶ οὐδὲν θὰ παραμείνῃ οὕτω τὸ ἀξίον θαυμασμοῦ. Ὁ περίφημος κορμὸς τοῦ Belvédère δὲν ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελὸς τυφλὸς σχεδὸν ἐζήτηι νὰ ψαύσῃ δὲν εὗρεν ἐφάμιλλον τῇ ἐποχῇ. (Ἔπεται τὸ τέλος).

PELADAN

Μετάφρασις

Νοεμῆς Ζωηροῦ

ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΩΝ*

Ἄλλὰ τὸ τελειότερον παράδειγμα καλλιτέχνου ἀφοσιωμένου εἰς τὴν τέχνην τοῦ μέγρι θανάτου, ἀνήκει εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Οὗτος εἶνε ὁ Τζιοβάννι Σεγκαντίνι, ὁ ζωγράφος τῆς Ἐνγαντίνης, θανὼν ἐν πλήρει ὑγείᾳ, ἐν ἡλικίᾳ τσσαράκοντα καὶ ἐνὸς ἔτους, ἐντὸς ἐλευσίνης καλυθῆς, ἐν μέσῳ τῶν χιόνων, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Σχάμφπεργ, εἰς ὕψος 3000 μέτρων ἀπὸ τῆς θαλάσσης, τὴν 16/28 Σεπτεμβρίου 1899.

Ὁ Σεγκαντίνι ὄντως ἐφαίνετο προωρισμένος, λόγῳ κληρονομικότητος, εἰς τραγικὸν τέλος. Ἡ γέννησις του ἐστοίχισε εἰς τὴν μητέρα του τὴν ζωὴν. Νεαρωτάτῃ ἀπέθανεν ἐκείνη εἰς ἡλικίαν 29 ἐτῶν. Ὁ ἀδελφὸς του ἀπέθανε καεὶς. Ὁ πατήρ του ὅστις τρεῖς ἐνυμφεῦθη οὐδὲλλως ἐνδιαφέρετο διὰ τὸν μικρὸν ὄρφανόν. Ἀνεχώρησε μίαν ἡμέραν εἰπὼν ὅτι μεταβαίνει εἰς Μιλάνον πρὸς ἀναζήτησιν πράγματος τινὸς καὶ δὲν ἐπανήλθεν πλέον ποτέ. Μείνας μόνος μετὰ μίαν ἀδελφὴν, ὁ μικρὸς Τζιοβάννι διήρχετο τὰς ὥρας του ἐπὶ τινος παραθύρου βλέπων τὰ κεραμίδια καὶ ἀκούων τοὺς κῶδωνας. Ἡ ἀδελφὴ του ἠσχολημένη εἰς ἐργασίαν ἐντὸς ἐργοστασίου διὰ τὸ ἐπιούσιον, τὴν ἔβλεπε μόνον. Ἐδραπέτευσεν ἀνὰ τὰς πεδιάδας τοῦ Μιλάνου, θέλων νὰ μεταβῇ εἰς Γαλλίαν ἣτις τῷ ἐφαίνετο ἡ γῶρα τοῦ παραδείσου ὅπου δύναται τις νὰ εὕρῃ τὴν τύχην του. Περισυλλεγείς ὑπὸ τῶν χωρικῶν, ἐγένετο ποιμὴν, ὡς ὁ πρῶτος ζωγράφος τῆς Ἰταλικῆς σχολῆς, ὁ Τζιόττο, καὶ ἐκεῖ, φυλάττων τὰ πρόβατα, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς τέχνης καὶ τῆς φύσεως ὅπερ προώριζεν αὐτὸν εἰς τὴν δόξαν. Ἐγένετο εἰς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ζωγράφων τῆς ἐποχῆς μας.

Τριάκοντα ἔτη ἀργότερον, ὁ μικρὸς ὄρφανός, ὅστις οὐδέποτε ἐγκατέλειπε τὰ βουνά του, εἶχε γίνεαι διάσημος. Τὰ ἔργα του, παριστάνοντα σκηνὰς τῆς Ἄνω Ἐνγαντίνης, δράματα τοῦ βίου τῶν Ἀλπεων, ἐθαυμάζοντο ἐν ταῖς ἐκθέσεσι τῆς Βιέννης, τοῦ Λονδίνου, τοῦ Βερολίνου, τῶν Παρισίων. Ἐγένετο οἰκογενειάρχης καὶ κατώκει ὀλόκληρον τὸ ἔτος ἐν τῇ παγωμένη ἐκείνῃ γῶρᾳ—τὸ ὑψηλότερον κατωκνημένον μέρος τῆς Εὐρώ-

πῆς,—ἐντὸς ὠραίου οἰκίσκου, ἐν Μαλόγια. Ἄπειροι ξένοι μετέβαινον πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀλλοκότου τούτου καλλιτέχνου, τοῦ τοσοῦτον ἀγαθοῦ ὅσον καὶ ὠραίου καὶ μεγαλοπρεποῦς. Ἐγνώριζον ὅτι τὰ παιδικὰ του ἔτη ὑπῆρξαν τραγικά. Ἄλλ' ἐκεῖνο ὅπερ ἠγνόει ὁ κόσμος ἦτο ὅτι καθε τοῦ ἔργου ὅπως γίνῃ ἐπρεπε εἰς κινδύνους μύριους νὰ ρίπτῃ τὸν πλάστην του.

Τοιαύτη ἦτο, πράγματι, ἡ συνειδήσις τοῦ Σεγκαντίνι ὅστε δὲν ἤθελεν, ὅπως πολλοὶ ἐκ τῶν συναδελφῶν του, νὰ ζωγραφίσῃ τὰ ἔργα του εἶτε διὰ τῆς φαντασίας, εἶτε διὰ τῶν ἀναμνήσεων, ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου του. Οὔτε μίαν πινελίαν ἔριψε ποτὲ ἐπὶ τοῦ πίνακος χωρὶς νὰ εὐρίσκηται πρὸ τοῦ μοδέλου: τῆς φύσεως.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ πινάκες του ἦσαν μέγιστοι, ἔπρεπε νὰ παραμεινῇ μῆνας ὀλοκλήρους ἐν ὑπαίθρῳ, ἐν μέσῳ τῶν χιόνων καὶ τῶν καταιγίδων ὅπως ἀποπερατώσῃ ἐν ἔργῳ του. Καθ' ἡμέραν, ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆ τοῦ χειμῶνος καὶ θερμοκρασίαν 20' ὑπὸ τὸ μῆδέν, ἐνδεδυμένος καλῶς καὶ μετὰ τὰ ἐργαλεῖα του μετέβαινε ἐν μέσῳ τῶν παγετῶνων ὅπου ἐπανεῦρισκε τὸ ἔργον του. Τὰ χρώματα ἐπάγωναν. Καὶ ὅταν ἀκόμη οἱ περιφημοὶ σκύλοι τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου ἀπεσύροντο μὴ δυνάμενοι ν' ἀνθεξῶσιν ἐκ τοῦ ψύχους, ὁ Σεγκαντίνι παρέμενε ἐργαζόμενος ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους, μετὰ θερμῆς.

Ἐσπέραν τινα τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ Σεγκαντίνι εὐρίσκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Σχάμφπεργ, ἀνωθεν τῆς Ποντρεσίνας, ζωγραφίζων μὲγάλον πίνακα ὃν ἐπρόκειτο ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν τῶν Παρισίων τοῦ 1900. Ἦτο τὸ τρίτον μέρος τῆς Τριλογίας του ἢν εἶχον ὀνομάσει: Ἡ ζωὴ, ἡ φύσις, ὁ θάνατος. Ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἐκείνης κορυφῆς δὲν ὑπῆρχεν ὕδωρ ὅπως πῆ καὶ ἐπιεν ἀνελυμένον πάγον. Τὸν κατέλαβεν ἀγνωστος πόνος. Ὁ μικρὸς ποιμὴν ὅστις συνώδευεν αὐτὸν κατῆλθε εἰς τὴν πεδιάδα ὅπως ζητήσῃ βοήθειαν. Ἄλλ' ὅταν ἀφίχθησαν οἱ ἱατροί, ἦτον ἀργά. Ὁξεία τυφλίτις ἐφόρευε τὸν μέγαν καλλιτέχνην.

Ὁ θάνατος τοῦ Σεγκαντίνι ὑπῆρξεν ἀπώλεια μεγάλη διὰ τὴν τέχνην, ἥς ἦτο καὶ αὐτὸς θύμα.

* Τέλος.

Γ. Κράουζε

Η μοναχή

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΟΥ

[Το Γαλλικόν περιοδικόν «Je sais tout» δημοσιεύει την έξής αντίστοιχον σελίδα, την οποίαν ο Τολστόη έγραψε τελευταίως. Η «Διαθήκη» αποπνίει δ-νην την επαγγελικότητα και την λευκήν προς τοὺς ἀνθρώπους αγάπην τοῦ μεγάλου γέροντος τῆς Ρωσίας]

ΔΕΒΕ ή ώρα να εἰπῶ τὰς ὀριστικὰς μου γνώμας διὰ τὴν ζωὴν. Δὲν ἔχει πλέον λόγον ὁ δισταγμὸς καὶ ἡ σκέψις. Ἡ ὑπαρξίς μου σβύνει καθημερινῶς καὶ μπορεῖ νὰ χαθῆ αἰθνηδῶς αὐριον. Ἄν εἴνε δυνατόν νὰ ὑπηρετήσω κάπως τοὺς ἀνθρώπους, ἂν εἴνε δυνατόν νὰ μοῦ

συγχωρηθοῦν αἱ ἀμαρτίαι μου, ἡ ἀκαρπὸς καὶ ἡ λειστοκὴ ζωὴ μου, αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσω διδάσκων εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τοὺς ἀδελφοὺς μου, ὅ, τι ἐγὼ ἤμπορεσα νὰ ἐννοήσω καλλίτερα ἀπὸ αὐτοὺς. Αὐτὴ ἡ σκέψις μὲ βασανίζει ἐπὶ πολλὸν καιρὸν.

Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι γνωρίζουν, καθὼς ἐγώ, ὅτι ἡ ζωὴ μας δὲν εἴνε ἐκείνη ποῦ ἔπρεπε νὰ εἴνε, καὶ γινόμεθα οἱ ἀνθρώποι δυστυχεῖς, ὁ ἕνας ἐξ αἰτίας τοῦ ἄλλου.

Γνωρίζωμεν ὅτι διὰ νὰ εὐτυχοῦμεν καὶ νὰ κάμωμεν καὶ τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς, πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας ὡς ἑαυτὸν. Ὅτι, ἂν μὲς εἴνε ἀδύνατον νὰ κάμωμεν δι' αὐτὸν ὅσα θέλομεν νὰ κάμωμεν οἱ ἄλλοι δι' ἡμᾶς, τοῦλάχιστον δὲν πρέπει νὰ τοῦ κάμωμεν ὅσα δὲν θέλομεν νὰ κάμωμεν οἱ ἄλλοι δι' ἡμᾶς.

Αὐτὰ διδάσκουν αἱ θρησκείαι ὅλων τῶν λαῶν, αὐτὸ προστάζει ἡ λογικὴ καὶ ἡ συνειδησις κάθε ἀνθρώπου.

Ὁ θάνατος τοῦ σαρκίνου περιβλήματος ποῦ μὲς ἀπειλεῖ κάθε στιγμήν μὲς ὑπενθυμίζει

τὸν ἐφήμερον χαρακτῆρα ὅλων μας τῶν πράξεων. Τὸ μόνον λοιπὸν ποῦ ἤμποροῦμεν νὰ κατορθώσωμεν, τὸ μόνον ποῦ θὰ μὲς δώσῃ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλήνην, εἴνε νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὴν συνειδησίμ μας, εἴτε πιστεύομεν εἰς τὴν Αἰώνιον ζωὴν, δηλαδὴ εἰς τὰ διδάγματα τοῦ Χριστοῦ, εἴτε ὄχι.

Μὲ ἄλλους λόγους, ἂν δὲν ἤμποροῦμεν νὰ κάμωμεν εἰς τὸν πλησίον μας ἐκεῖνο ποῦ θέλομεν νὰ μὲς κάμῃ αὐτὸς, τοῦλάχιστον ἂς μὴ τοῦ κάμωμεν ἐκεῖνο, ποῦ δὲν θέλομεν νὰ κάμῃ αὐτὸς εἰς ἡμᾶς.

Ἐνῶ γνωρίζουν οἱ ἀνθρώποι πρὸ πολλοῦ καιροῦ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, ἀντὶ νὰ τὴν ἐφαρμόσωμεν φονεύουν, κλέπτουν, ἀνομοῦν. Καὶ οὕτω ἀντὶ τὰ ζοῦν εἰς τὴν χαρὰν, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀγάπην, — ὑποφέρουν, πάσχουν, καὶ αἰσθάνονται μόνον τὸ μῦθος ἢ τὸν φόβον ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον. Παντοῦ, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, οἱ ἀνθρώποι προσπαθοῦν νὰ κρύβουν τὴν ἀμαρτωλὴν ζωὴν τῶν ἀπὸ τὸν ἑαυτῶν τῶν, νὰ λησμονοῦνται, νὰ πνίγουν τὰ βάσανά των, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσωμεν. Καὶ ὅλον ἐν αὐξάνουσι οἱ ἀνθρώποι ποῦ χάνουν τὸ λογικὸν καὶ αὐτοκτονοῦν, διότι εἴνε ἀνώτερον τῶν δυνάμεων τῶν τὸ νὰ ὑποφέρουν μίαν ζωὴν, ἀντίθετον πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Ἄλλὰ θὰ παρατηρήσῃ κανεὶς : Πρέπει νὰ εἴνε τέτοια ἡ ζωὴ. Εἴνε ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν Αὐτοκράτορες, Βασιλεῖς, Κυβερνήσεις, Κοινοβούλια, καὶ νὰ διοικοῦν ἑκατομμύρια στρατιωτῶν ὠπλισμένων μὲ ὄπλα καὶ κανόνια, καὶ ἐτοιμῶν νὰ ἀλλολοσπαραχθοῦν; Εἴνε ἀπαραίτητον νὰ ὑπάρχουν ἐργοστάσια παράγοντα βλαβερὰ καὶ ἀνοφελῆ ἀντικείμενα, ἐργοστάσια ὅπου ἑκατομμύρια ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν μεταβάλλονται εἰς μηχανάς, καὶ κοπιᾶζουσι 10, 12 καὶ 15 ὥρας τὴν ἡμέραν. Εἴνε ἀναπόφευκτος ἡ αὐξάνουσα καθημερινῶς ἐρημωσις τῶν χωριῶν, καὶ ἡ αὐξάνουσα ἀνθρωποσυρροὴ τῶν πόλεων μὲ τὰ καπιταλιστῶν, τὰ νυκτερινὰ τῶν δούλα, τὰ παιδοκομεῖά των καὶ

τὰ νοσοκομεῖα; Ἀπαραίτητον νὰ κλείωνται εἰς τὰς φυλακὰς ἑκατομμύρια ἀνθρώπων;

Ἴσως ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, ἡ διδασκόμενα τὴν ὁμόνοιαν, τὴν συγχώρησιν τῶν ἀδικημάτων, τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον, τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἐχθροὺς, ἴσως εἴνε ἀνάγκη νὰ διδάσκηται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ ἱερεῖς ἀναριθμητῶν αἰρέσεων. μὲ συνεχεῖς ἀγῶνας, καὶ ἡ διδασκαλία αὐτὴ νὰ γίνεταί ὑπὸ μορφήν βλακωδῶν καὶ ἀναθίκων μύθων σχετικῶς πρὸς τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὴν τιμωρίαν του, τὴν ἀπολύτρωσιν του διὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ πρὸς τόσα ἄλλα δόγματα καὶ μυστήρια;

Ἴσως αὐτὴ ἡ κατάστασις εἴνε φυσικὴ εἰς τὸν ἀνθρώπον, καθὼς φυσικαί εἰς τὰ μυρμηγκία καὶ εἰς τὰς μελίσσας τὰ ζοῦν εἰς τὴν τρύπα των καὶ εἰς τὴν κυψέλην των μὲ συνεχῆ ἀγῶνα καὶ χωρὶς κανένα ἄλλο ἰδεώδες. Αὐτῆς τῆς γνώμης εἴνε μερικοί.

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ἀποκρούει ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ. Αὐτὴ ἐπανεστάτησε πάντοτε κατὰ τῆς ψεύτικης ζωῆς, καὶ ἐκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους νὰ παραδοθοῦν ὑπὸ τὴν διοίκειν τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς συνειδησιῶς. Ἡ ἐπικλῆσις αὐτὴ εἴνε σήμερον ὅσον ποτὲ ἄλλοτε ἐπειγούσα. Ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς, ἐπὶ ἑκατομμύρια ἐτῶν, ἐπὶ αἰωνιότητα ὀλόκληρον, δὲν ὑπῆρξαμεν εἰς τὴν ζωὴν. Καὶ ἐξαφνα ἰδοὺ ἡμεῖς ἐπὶ τῆς γῆς ζῶντες, σκεπτόμενοι, ἀγαπῶντες, ἀπολαμβάνοντες τὴν ζωὴν. ἤμποροῦμεν λοιπὸν αὐτὰ τὰ 70 χρόνια—ἂν ἤμπορεῖ, ἐννοεῖται, ὁ ἀνθρώπος νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ, διότι πιθανὸν νὰ ζῆσῃ μερικὰς ἡμέρας, μερικὰς ὥρας μόνον—νὰ τὰ περάσωμεν εἰς τὴν λύπην καὶ εἰς τὸ μῦθος, ἢ εἰς τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγάπην, ἤμποροῦμεν νὰ ζήσωμεν αὐτὰ τὰ 70 χρόνια μὲ τὴν συνειδησίμ ὅτι ἐπράξαμεν ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἔπρεπε, ἢ μὲ τὴν συνειδησίμ ὅτι ἐκάμαμεν ὅπως ἔπρεπε, ἔστω καὶ ἀτελῶς, ἐκεῖνο ποῦ ἐθεωρήσαμεν ὡς καθικόν μας.

Μετανοεῖτε, μετανοεῖτε, μετανοεῖτε... ἔφωναζεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς.

Ἄνακαισθήτε ἔλεγεν ὁ Χριστός.

Ἐτοιμασθήτε ἔλεγεν ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ ἡ φωνὴ τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς συνειδησιῶς.

Πρὸ παντὸς ἂς σταματήσωμεν ἐμπρὸς εἰς κάθε μας ἀσχολίαν, εἰς κάθε μας ἀπόλαυσιν, καὶ ἂς ἐρωτησώμεν: Ἐπράξαμεν ὅ, τι ἔπρεπε, ἢ σταπαλῶμεν χωρὶς ὄφελος τὴν ζωὴν μας, αὐτὴν τὴν ζωὴν ποῦ μὲς ἐδόθη διὰ νὰ διέλθωμεν μεταξὺ δύο αἰωνῶν μηδέν;

Γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι μέσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην δίνην, καθὼς τὸ ἄλογον ποῦ γυρίζει ἕνα τροχόν, μὲς φαίνεται ἀδύνατον νὰ σταματήσωμεν καὶ νὰ σκεφθώμεν μίαν στιγμήν. Πολλοὶ ὁὲς λέγουν:

«Ὅχι σκέψεις! Πράξεις!»

Ἄλλοι φωνάζουν:

Ἄδεν πρέπει κανεὶς νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὸν ἑαυτὸν του, μὲ τοὺς πόθους του, ὅταν τὸ ἔργον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποῖου εὐρισκόμεθα ὄλοι, ἀπαιτεῖ νὰ ἀσχολούμεθα διὰ τὴν οἰκογενειάν μας, διὰ τὴν ἐπιστήμην, διὰ τὴν κοινωνίαν, νὰ θυσιάσωμεν τὰ πάντα διὰ γενικὸν καλόν.

Ἄλλοι ὁὲς λέγουν:

Ἀὐτὰ ὅλα τὰ ἐσκέφθησαν καὶ τὰ ἐδοκίμασαν ἄλλοι εἰς τὸ παρελθόν. Κανεὶς δὲν εὕρηκε τίποτε καλλίτερον. Ἄς ζήσωμεν ὅπως ζοῦμε. Αὐτὸ ἀρκεῖ....

Ἄλλοι ἰσχυρίζονται τὰ ἐξῆς:

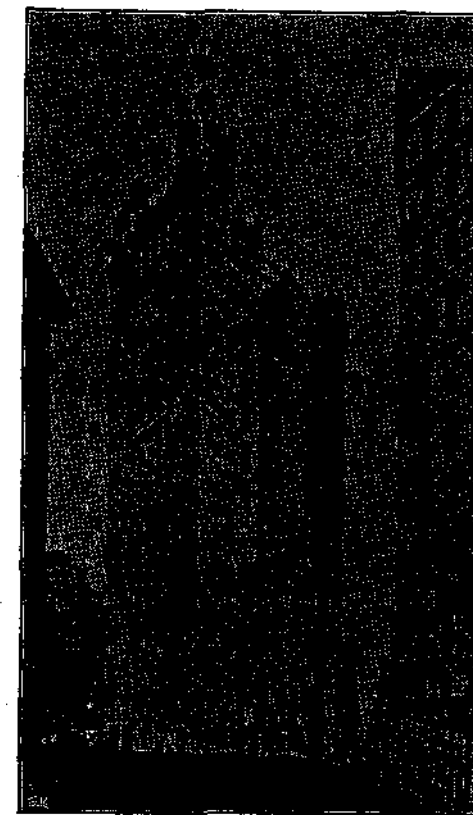
Ἐἴτε σκεφθῆς, εἴτε ὄχι, εἴνε ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ Ζῆς, ἔπειτα πεθαίνεις... Τὸ καλλίτερον εἴνε νὰ ζῆσῃς εὐχάριστα. Ὅταν σκεφθῆς θὰ εὕρῃς ὅτι ἡ ζωὴ εἴνε χειροτέρα ἀπὸ τὸν θάνατον ποῦ περιμόνομεν. Λοιπὸν, μακρὰν ἡ σκέψις. Ἄς ζήσωμε, ὅπως μποροῦμε... »

Μὴν ἀκούετε αὐτὴν τὴν φωνήν! Εἰς ὅλα των τὰ ἐπιχειρήματα, ἀπαντήσατε τοῦτο μόνον.

Ὅπισθεν μου, βλέπω τὴν αἰωνιότητα κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἐξοῦσα, ἐμπρὸς μου βλέπω τὴν ἰδίαν ἀτελειῶτον νύκτα, κατὰ τὴν ὁποῖαν αἰθνηδῶς θὰ παύσω νὰ ζῶ. Σήμερον ζῶ, καὶ ἂν θέλω ἤμπορῶ νὰ κλείσω τὰ μάτια μου καὶ νὰ πέσω ἐκουσίως εἰς μίαν ἀθάλιαν ζωὴν, ἢ νὰ τὰ ἀνοίξω γύρω μου καὶ νὰ ἐκλέξω τὴν καλλίτεραν καὶ τὴν εὐτυχέστεραν ζωὴν. Ἐπομένως, ὅσα φωναὶ καὶ ἂν ἀκούωνται, ὅσον καὶ ἂν μὲ ἀπασχολῆ τὸ ἐγκόσμιον ἔργον ποῦ ἤρχισα, ὅσον καὶ ἂν μὲ σύρῃ μαζὴ τῆς ἡ γύρω μου ζωῆ, σταματῶ, ἐρευνῶ καὶ σ κ ε π τ ο μ α ι . »

Ἴδοὺ τί ἤθελα νὰ ὑπενθυμίσω εἰς τοὺς ἀδελφοὺς μου πρὶν ἐπιστρέψω εἰς τὸ ἀπειρον.

ΤΟΛΣΤΟΗ

ΑΜΕΡΙΚΗ

Πολύροφος οἰκία

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ*

Το πτώμα το όμορφο του Ναζωραίου ετάφη. — δέν είνε πολλά χρόνια — στο κοιμητήριο που αναπαύονται οι πεθαμένοι θεοί. Ο κρετικός αμείλικτος σκύβει και εξετάζει. Αμείλικτος ανατόμος των ιδεών σκύβει και εξετάζει: Η θρησκεία φάντασμα όμορφο, ωραίος κόσμος, άλλ' άνυπαρκτος. Ο έρωτας, ένστικτον χυδαίον και παιδικόν, χημική συγγένεια σωμάτων, ως εΐπεν ο Γκαίτε, ύποκρισία ή βλακεία ή άγνότης. Η γυναίκα, ούτε καλύτερη, ούτε χειρότερη από τον άνδρα—δέν είνε δυνατόν. Η φίλια άνυπαρκτη. Η πολιτική, μεγάλη διαφθορεύς των χαρακτήρων, θρίαμβος των ύποούλων και των χαμερπών και των επιτηδείων. . . . Όλα, όλα ανέλυθησαν. Και ή άηδία ανεβαίνει σαν κύμα από βόρβορο στη κάθε ψυχή και σβύνει της λαμπάδες της χαράς και της ειρήνης και της άθωότητος.

Και μέσα σ' όλα αυτά τα έρείπια των ψυχών —ό σπόρος που έσπειρεν ο Χριστιανισμός έθέρωσε μέσα μας και εδλάστησεν ή άρρώστεια του αΐωνος.

Και έγεννήθησαν οι τύποι των νεωτέρων χρόνων, ο Βέρθερος και ο Φάουστ και ο Μαμφρέδος και ο Ρενέ. Ο Βέρθερος αισθηματολόγος και μελαγχολικός, αυτοκτονών και δικαιολογούμενος. Ο Φάουστ ο άκόρεστος, ο πάντοτε ποθών. Ο Μαμφρέδος έπαναστάτης πελώριος ανυψώνεται γίγας κι' έρωτά προς τί εστάλη και γιατί εστάλη. «Όταν βλέπω γύρω μου τον κόσμο, όπου φαίνομαι μηδέν, λέγει ο Μπάϊρον το μεγαλύτερο θύμα της άρρώστειας του αΐωνος, μου έρχονται σκέψεις που μπορούσαν θαρρώ σ'όλον τον κόσμο να κυριαρχήσουν».

Ο Ρενέ του κάκου κρύβει τη μελαγχολία του στα δάση της Αμερικής.

Άρρωστικμένα τα μεγαλύτερα μέτωπα του αΐωνος γέρνουν και συλλογούνται. Πληγωμένες οι όμορφότερες ψυχές ψεύγουν από την παλαιότητα. Ο πόνος των γίνεται τραγούδι και ή ανθρώπινη γύρω κουρασμένη κι' αυτή, τους περικυκλώνει τους άκούει: ψάλλουν την όδύνην και τον αγιάτρευτο πόνο του μετώπου.

Κανένα θέλητρο πλειά. Όλα τα ξέρομε. Ο ήλιος της άληθείας διέλυσεν όλα εκείνα τα φάσματα τα πρωϊνά, δάν την όμίχλη με τα όμορφα σχήματα, με τις ήδονικές καμπυλώσεις άνυπαρκτων κορμιών. Όλα τ' ανέλυσαμεν. Ο ζέφυρος δέν είνε πλέον έραστής της Χλόης, ή Σελήνη δέν ζητά πλειά έρωτευμένη τον Ένδυμίωνα στη γή. Οι πηγές και τα δάση μας δέν κρύβουν πλειά Νεράιδες και Λουάδες. Η άπάτη είνε πρόσκαιρος και αιώνια είνε ή όδύ-

νη. Ξέρουμε νί δίνουνε τα χεϊλά των γυναικών και γιατί κοκκινίζουν τα μάγουλα των παρθένων και ξέρομε όλα τα μυστικά τα ζώδη των πασάδων και των νυχτερινών έρώτων.

Ο άνθρωπος σήμερα αναπτύσσεται τεραστίως. Είς ήλικίαν όλίγων ετών γνωρίζει όλα δέν έγνωρίζαν οι γέροι των περασμένων γενεών. Νέος άκόμη έχει χλωμιάσει άπάνω σε όγκωδη βιβλία κι' έχει δηλητηριασθή με τους μεγάλους πόθους και με τη δίψα τη μεγάλη των νεωτέρων ψυχών. . . . Πώς μπορεί να νοιώδη κανείς σήμερα την άφελή χαράν των προγόνων;

Έκουραστήκαμεν από τη σοφία των βιδίων, έρχονται και παρέρχονται οι ποιηται και μας άφήνουν τα δάκρυά των και τις άμφιβολίες των κι' έκουραστήκαμε πλειά να διαβάζομε και να βρωτούμε και να περιμένομεν άπαντήσεις.

Ποιός μπορεί ν' αγαπήση σήμερα τη μεγάλην αγάπη των πατέρων του, τη φαιδραν αγάπη των προγόνων του, άφου μέσα στα βιβλία και στις ψυχολογικές αναλύσεις των νεωτέρων συγγραφέων είδε διακεκορευμένα όλα τα μυστικά της αγάπης;

Όταν τα χεϊλά της πλάνδιζουν τα χεϊλά μου ξέρω—μου εΐπαν—τί σκέπτεται, τί όργια πλάσσονται κάτω από το δέρμα της.

Όταν πηγαίνω στην Έκκλησιά ξέρω—μου εΐπαν—τί κρύβεται μέσα στο άγιο Δισκοπότηρο, τί σκέπτονται τα μάτια των ιερέων και γιατί πηγαίνουν οι άνδρες και γιατί πηγαίνουν οι γυναίκες.

Όλα τα ξέρει ο σημερινός άνθρωπος. Τίποτε δέν άφήκαν παρθένο στη ψυχή μας. Η έξουσία, ή Έπιστήμη, ή δόξα δέν μας άρκοϋνε πλειά. Κάτι άλλο ζητούμε. Πέραν του καλού και του κακού κάποιο μυστήριο μας σέρνει.

Κι' είνε ανήσυχες ή μεγάλες ψυχές των νεωτέρων χρόνων.

Κι' είνε εκφυλες και διεφθαρμένες. Ρίχνονται στο μεθύσι οι Edjar Poe και οι Μυσσέ. Και άκολασταίνουν οι Oscar Wilbe και παραφέρονται και όργιάζουν οι Beaudelaire και οι Huysmans και ρίχνονται στα ταξίδια και στις γυναίκες οι Μπάϊρον και οι Shelley και πεθαίνουν τρελλοί οι Swift και οι Νίτσε και οι Guy de Maupassant και κυλιούνται χάμο χασισοπόται οι Thomas de Quincey.

Στη διεφθαρμένη από την γνώσιν ψυχή του νεωτέρου ανθρώπου ούτε ήρεμία ούτε εύτυχία θά χαμογελάσουν πλειά ποτέ.

Γιατί ρίχνονται στα ταξίδια οι άνθρωποι σήμερα και διατρέχουν τον κόσμο και θάλασσες και πεθαίνουν στις έρήμους; Είνε ή άνυδυχία της νεωτέρας ψυχής.

Η έλλειψς της ήρεμίας στη πατρική στέγη, όπου έζησαν και απέθαναν ήσυχoi και άσάλευτοι οι γέροι γονείς. Διεστρεβλώθησαν όλα τα αισθήματα, συνεδυάσθησαν με το αίμα, με τη διαφθορά, με τη ποραφροσύνη για να αποτελέσουν κάτι τι καινούργιο, κάποια άγνωστη ήδονή, για να χορτάσουν την πείνα της νεωτέρας ψυχής. Συμνήτε τους σαδιστάς και τους μαζοχιστάς και τους φετιχιστάς που άνακατεύουν με το αίμα και με την ειδωλολατρεία την αγάπη. Είνε ή άρρώστεια ή μεγάλη των νεωτέρων χρόνων, είνε το mal du siècle ή μεγάλη έπιδημία στις λεπτές και κουρασμένες και άριστοκρατικές ψυχές.

Τίποτε δέν εΐμαστε, λέει ο Ψυχάρης, τίποτε δέν εΐμαστε, μήτε χέρια γερά, μήτε άψηλά κεφάλια, παρά πληγωμένα κουρασμένα ποδάρια.

Τίποτε δέν εΐμαστε παρά πληγωμένα, κουρασμένα ποδάρια. Μιά Είμαρμένη σκληρή κι' άμάλαχτη πλακώνει πλακώνει τα μέτωπά μας Μοιάζει ή ψυχή του ανθρώπου με τον δυστυχή Οιδίποδα των περασμένων καιρών. Συμψαστε τη λαχτάρα του και την αγωνία του να μάθη—να μάθη ποιος είνε, τί έγκλημα έκαμε, ποια γυναίκα έχει στο κρεβάτι του. Αρχίζει να προμαντεύει, αρχίζει να φρίσσει στην έπαφή της άληθείας και όμως δέν σταματά. Προχωρεί όχρως κι' άμύλητος και ζητά να τα μάθη όλα. . . . Όλα. Και τα έμαθε κι' έτυφλώθη.

Η ψυχή μας μοιάζει με τον Οιδίποδα. Διά μέσον των αΐωνων ή ψυχή μας τίποτε άλλο δέν έπαιξε παρά τη τραγωδία του Σοφοκλέους: Τον Οιδίποδα Τύραννον.

Στην αρχή είνε χαρούμενος και ήρεμος—κυρίαρχος άπάνω στον κόσμο. Τίποτε δέν γνωρίζει—είνε εύτυχής. Έτσι ήταν ο Οιδίπους στην πρώτη πράξι. Και σιγά, σιγά, από μερικούς ύπαινηγούς, από μερικά λόγια άσυνετα της γυναίκας αρχίζει ν' άμφιβάλλη να προμαντεύει λίγο, να εξετάζει, να λυπάται. Είνε ή ψυχή στη β' πράξι της άμφιβολίας. της έρεύνης, της περιεργείας, του δισταγμού.

Οι μεγάλοι άνδρες οι Τειρεσται—άποκαλύπτουν την άλήθεια. Μα ή ψυχή φρίσσει στη φρικώδη άποκάλυψη και άμφιβάλλει άκόμη. Και στέλλει έρευνητάς παντού και εξετάζει πλειότερο και έμβασώνει και διώχνει τις άπατηλές έλπίδες και τέλος βρισκόμαστε στη τελευταία πράξι—βλέπει την άλήθεια και τυφλώνεται. Ούτε χαρά, ούτε άπόλαυσις πλειά. Ξέρουμε τί μας περιμένει. Έστερα από τον τάφο τίποτε. Ίσως ύπάρχει Θεός, αλλά τί μας ενδιαφέρει; Άφου πρόκειται να πεθάνομεν, άφου οι σκελετοί κοιτώνται άπαρηγόρητοι κάτω στο χάμα. Ούτε χαρά, ούτε άνάπαυσις πλειά. Το πολύ ήως έτύφλωσε τις ψυχές μας.

Γέρνομεν από το βάρος των άπογορευσεων όλων των πεθαμένων γενεών, μας έξόρισαν

άπό τα παλάτια των έλπίδων και τρέχομε σε ξένους τόπους και καταρώμαστε τον Απολλωνα και του κάκου ψάχνουμε στα σκοτά να βρούμε το χέρι το άπαλό μιας Άντιγόνης. Ίσως ή Άντιγόνη είνε ή Πίστις. Ίσως ή Άντιγόνη είνε ή Αγάπη. Ίσως ή Άντιγόνη είνε ή Έπιστήμη.

Άν είνε ή Πίστις—άπέθανεν ή Άντιγόνη, άν είνε ή Αγάπη διεφθάρη κι' έγινε πόρνη και όδηγει τον δύστυχο τυφλό σε καταγωγή και σε χαμαιτυπεία ή σε ψεύτες άνυπαρκτες παρηγορίες. . .

Άν ή Άντιγόνη είνε ή Έπιστήμη—ή Έπιστήμη μόνο, τότε δέν είνε παρηγορία και το χέρι της δέν είνε πλειά άπαλό και δέν έλεει—είνε σιδερένιο βαρύ χέρι που σπνρξεί αλλά σέρνει άσπλαχνο—άσπλαχνο γιατί είνε παντοδύναμο—εκει κάτω που σβύνουν όλες αι έλπίδες κι' όλα τα ιδανικά—άσπλαχνη κόρη του νοϋ μας ή Έπιστήμη, σέρνει το δύστυχο πατέρα της στην όδύνη την άπέραντη που νοιώθουν όλες οι ψυχές όταν αντίληφθούνε πως ύστερα από τον θάνατο δέν ύπάρχει τίποτε, άπολύτως τίποτε.

ΚΑΡΜΑ ΝΙΡΒΑΜΗ

Αλεξάνδρα Παπαδοπούλου

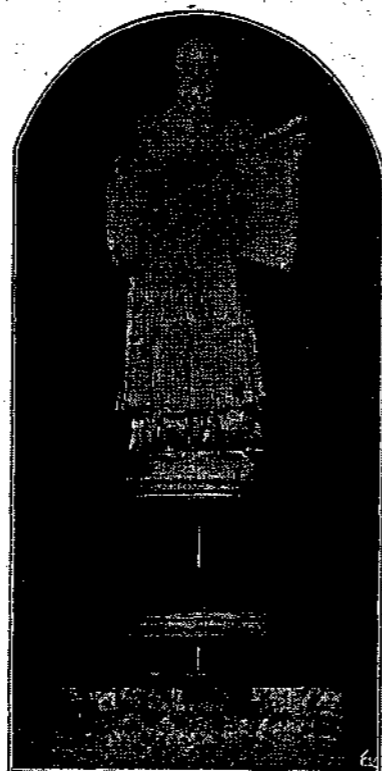

* Τέλος.

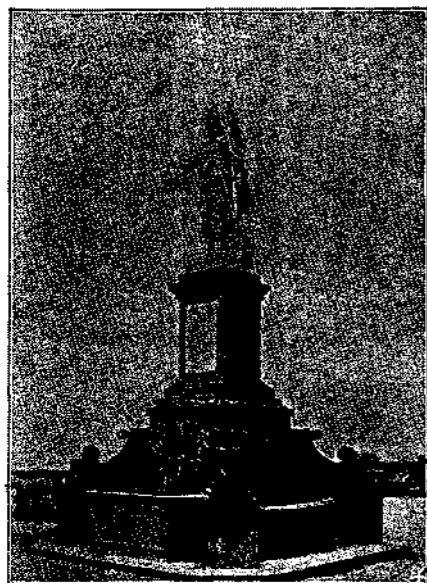
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΙΝΟΥ

Είτε η μικροτέρα δημοκρατία, έκτασεως μόλις 61 τετρ. χιλιομέτρων, με 9530 κατοίκους. Ἀνήκει εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὁ Ἅγιος Μαρίνος κατήγειτο ἐκ Δαλματίας, ἐγεννήθη τῷ 247 μ. Χ. Ἦτο λίαν εὐσεβής, πολὺ φιλότιχος καὶ φιλόανθρωπος. Ἠσπάσθη τὸν χριστιανισμὸν γενόμενος διάκονος εἰς Ἀρίμινον. Ὀνομάσθη ἅγιος ἕνεκα τῶν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ χριστιανισμοῦ ἀγώνων του. Ἐπὶ τοῦ τάφου του ὑψοῦται τὸ πελώριον ἀγαλμὰ του ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀδάμ Τοδολίνη, μαθητοῦ τοῦ Καρόβα. Εἶτε ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ὃ δὲ στυλοβάτης ἐκ πρασίνου.

Ἐνεκα τῆς φήμης τοῦ ἁγίου προσελκύνοντο βαθμῆδόν κάτοικοι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Τιτάνος, ἔνθα ἔμενε κίεσας ναόν, καὶ οὕτω ἀπετελέσθη συνοικισμός. Ἡ πόλις τοῦ Ἁγίου Μαρίνου εἶτε κτισμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς μιᾶς διακλαδώσεως τῶν Ἀλπεων, δεσπόζει δὲ αὐτῆς ἡ Ἀκρόπολις, ἐφ' ἧς ὑπάρχει φρούριον με κωδωνοστάσιον, ὅπερ ἄλλοτε ἐκάλει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ λαοῦ.

Ἅγιος Μαρίνος

Τὸ Ἀγαλμα τῆς Δημοκρατίας

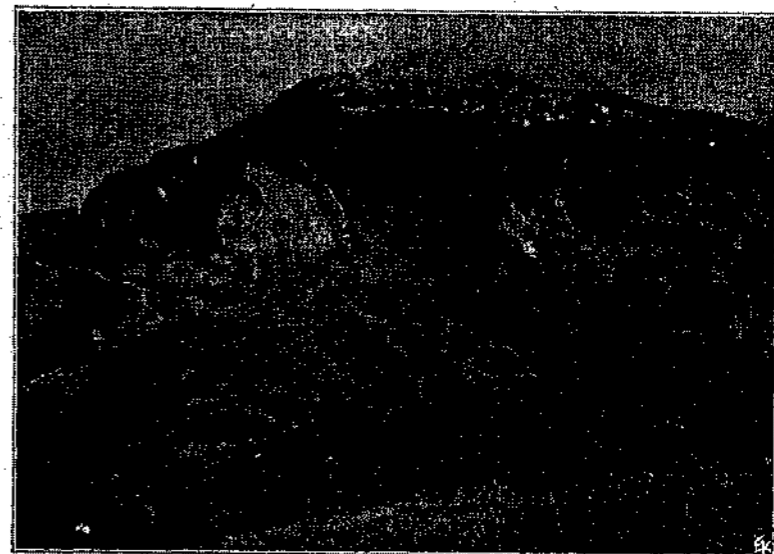
Ἐν τῇ πλατεία Pianello, ἐν τῷ μέσῳ κρήνης ὑψοῦται μαρμαρινὸν ἀγαλμα τῆς Δημοκρατίας. κατασκευασθὲν τῷ 1876 δαπάνῃ τῆς δωκίσεως Βάγερερ, πλησίον δὲ εἶναι ἐκτισμένον τὸ Ἐθνικὸν μέγαρον, μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ συνεδριάζει τὸ Ὑπατον συμβούλιον, τὸ συμβούλιον τῶν XII καὶ ἐν ᾧ εἶτε ἐγκατεστημένοι τὸ Κυβερτεῖον.

Τὰ χρώματα τῆς σημαίας τῆς Δημοκρατίας εἶτε ὅμοια πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, ἦτοι κίανον καὶ λευκόν.

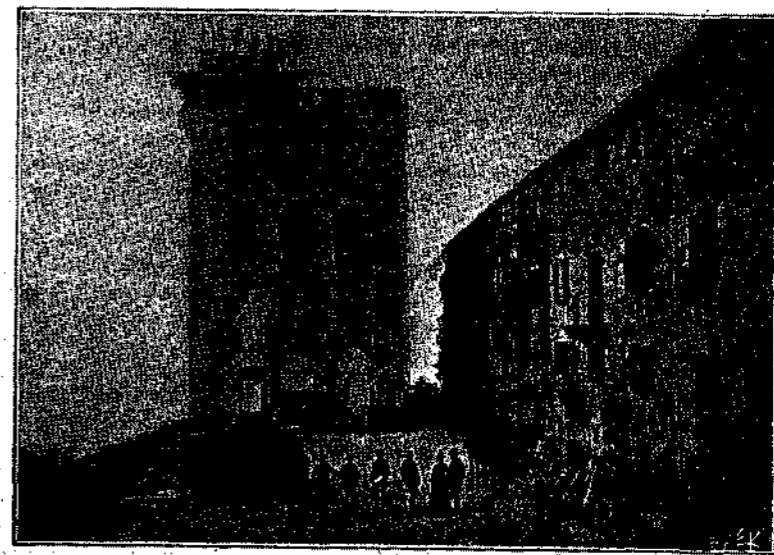
Οἱ κάτοικοι διακρίνονται διὰ τὰ χρηστά ἦθη των καὶ τὴν ἀκραν φιλοξενίαν.

Ἡ Ἀκρόπολις τοῦ Ἁγίου Μαρίνου

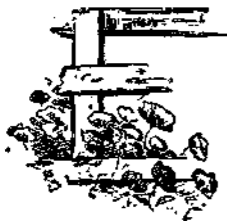
Ἡ πόλις τοῦ Ἁγίου Μαρίνου

Τὸ Ἐθνικὸν μέγαρον

ΑΝΑΒΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΣΤΡΑΝ

(Έν από τὰ ωραιότερα κεφάλαια από τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ νέου Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Μωρίς Μπαρρές «Ταξείδιον εἰς Σπάρτην»).

ΠΕΙΤΑ ἀπὸ καιρὸν πολὺν, ἐπαναφέρω τὴν μνήμην μου εἰς τὰς ἀγλαὰς ὄρας τῆς ἐπισκέψεώς μου εἰς τὸν Μίστραν. Ὡραὶ τοιαῦται ὁμοιάζουσι μὲ πηγὰς, αἱ ὁποῖαι μὲ περιχύνουσι εἰς κρουνοῦς ἀπὸ εὐδαιμονίαν καὶ καλλονήν. Ὁ κόσμος δὲν θά

εἶναι ποτὲ δι' ἐμὲ ἔρημος, ὅτω καὶ ἂν λείπουν ἡ καλοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη, διδοὺ τῆσθε τὴν μνήμην τῶν ὀρών ἀπὸ τῆς ἀγλῆς. Τὰς ἀναπολὸν χωρὶς νὰ κοιμησθῶ. Αἱ ὄραι αὗται σιγμὰ τοῦ ταξείδιον μου προστρέχουσι χορεύουσαι. Μὲ πρόσωπον ἀκίνητον καὶ κινήματα πλήρη ἀπὸ πάθος, στολλίζουσι τὸ παρελθὸν καὶ ἀποκρύπτουσι τὸν τάφον, εἰς τὸ μέλλον.

Ἡ πατρίς τῆς Ἑλένης θέτει ἐπὶ τῶν φρονιτικῶν πύργων κόσμον ἀποσιράκοντα. Βλέπω τῆς Ἑλένης τὴν αἴγλην ἐπάνω εἰς ἕν πρόσωπον τῆς οἰκογενείας μου. Ἐλλογημένη, λέγω πρὸς τὸν χρυσοβόλον πύργον, ἔπαρξις, ἡ ὁποία διὰ τῆς σιγῆς τῶν ὄρων μὲ συνεχίζει καὶ μὲ τελειοποιεῖ καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἄσχημος καὶ ἀφανής παρίσταται εἰς τὴν μεταμόρφωσίν μου!...

Μίαν φαιδρὸν προῖταν διήλθον τὸν μικρὸν ποταμίσκον Παρωσιῶν καὶ ἤρξατο ἀναβαίνων τὰς κλιτῆς τὰς ἐρειπωσκέπεις. Ὁ ἥλιος ἐθέριε τὰ πόλινισμα χόρτα καὶ ἀνέβλυζαν ἐξ αὐτῶν βίαια τὰ ἀρώματα. Ταχέως αἱ πορτοκαλεῖαι ἤρξατο νὰ σπανίζον καὶ ἐφ' ὅσον ἀπειμακρύνετο ὁ παφλασμός τοῦ χειμάρρου, τὴν εὐδροσον χάριν τοῦ τοπίου διεδέχετο ἡ ξηρότης αὐτοῦ. Ἀπὸ τὰ παλάτια, τὰ θυροστούλια καὶ ὄστεια, καμμία μορφή δὲν προέκλυε διὰ τὴν ἴδην τὴν συνοδείαν μας.

Εἰ-ἤλθα εἰς μίαν μικρὰν Ἐκκλησίαν μὲ πρόσωπον θόλον, γλυκενιότητος ἡσυχίας· δὲν ὑπάρχει οὐτε τεμάχιον τοῦ τοίχου τῆς, ὅπερ νὰ μὴ εἶναι κεκαλυμμένον μὲ τοιχογραφίας, ὁμοίας πρὸς μεταξωτὰ ἐξιτήλων χρωμάτων. Ἐνθουοῦμαι ἕνα Χριστὸν ἐπάνω εἰς μίαν λευκὴν θύρον εἰσερχόμενον εἰς πόλιν μεσαιωνικὴν καὶ ἤδη ὁ δειπνός ὁ μουσικός, ἦτο ἔτοιμος ἀπὸ κάτω ἀπὸ βυζαντινὸν θόλον. Παραπέρα ἐπεσκέφθη δύο παρεκκλήσια τὸσον χαμηλὰ ὅσοι ἠναγκάσθη νὰ κύψω διὰ νὰ εἰσιέλθω. Ἀλλαχού ὁ δὴμος μὲ μᾶς ἔδειξε τὸν τάφον μῆς βυζαντινῆς ἀδιοκρατείας, τῆς ὄρας Θεοδώρου.

Ὁ Μίστρας καταρρέει χωρὶς θλίψιν. Τὰ μουσ. ἤγια αἱ φράγματα καὶ βυζαντινὰ ἐκκλησία του διατηροῦσι χαρακτηριστὰ ἀμείωτος νέον. Ἐν μέσῳ τοῦ παμφώτου αὐτοῦ δλέθρον ἠτένισα τὰς μάσας κυπαρίσσους. Εἰς τὸ προαίλιον τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ ἐν ἐξ αὐτῶν ἤξιζε σιμῆν τοῦ Φειδίου καὶ εἰς τοὺς πόδας του ἐξέτανε μεθυστικά εἰς κῆνος.

Ποῶν περίεργον ἀποτίναξιν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ αἰσθάνομαι ἐπάνω εἰς τὸ φλογερὸν αὐτὸ βουνόν! Μὲ ἐξίδα-

νικεῖται. Δὲν ἀκούω, διὰ μέσον τῶν αἰώνων, εἰς τὰ παλάτια αὐτὰ, ἄλλην πνοὴν ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Σατωβριάνδου, ὅστις ἐστεγασθὲν κάτω ἀπὸ μίαν ἀπὸ τὰς στέγας αὐτὰς. Ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ ναοῦ τῆς Παντανάσσης ἐγείρεται μικρὸς σπηλεός, ἄνωθεν τοῦ ὁποῦν προσκλίνει μίαν σπηλῆ. Ἀφίνω νὰ ἀναπαυθῆ ἐπάνω ἐκεῖ ἡ καρδιά μου, τὴν ὁποῖαν ἐξογκώνει περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐνάβασιν αὐτὴν ἐπὶ τὸν ἥλιον, ὁ φλογερὸς μου μόνον πόθος νὰ ἐναγκαλισθῶ τὰ πάντα καὶ ἀπ' ἐκεῖ βλέπων ἐλόκληρον τὴν πεδιάδα, εὐτυχῶ δὲν εἶδω καὶ δὲν ὁ κόσμος εἶναι τὸσον ὄρατος.

Γνωρίζομεν καὶ ἄλλας πόλεις μεσαιωνικὰς, τὰς Βάλεις εἰς τὴν Προβηγκίαν καὶ τὸ Σαν-Τζαμινιάνο παρὰ τὴν Σιένναν. Ἡ γραφικότης των τέθεικε τὰς αἰσθήσεις μας· ἀλλ' ὁ Μίστρας πληροῖ τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ ποιήμα. Μία πορτοκαλεῖα, ἡ ὁποία ρίπτει τὰ ἔνθη τῆς ἐπάνω εἰς τὰς ἐπάλξεις, προβάλλει αἰφνιδίως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸ μέγαρον τῶν ἐκτόνων τῆς Ἑλένης, ὅπου οἱ τραχεῖς τῆς Καμπανίας συμπατριῶταί μου ἔχασαν τὰς δυνάμεις των καὶ μετέλαβον κατὰ ἐκ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ. Ἀκόμη πλέον, ἰδοὺ καὶ ὁ πύργος, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἡ μάγισσα παρὰ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Μενελάου, διὰ νὰ στεγασθῶν τὸν Ἐρωτὰ τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Φάουστ.

Ἀναρριχόμενος εἰς τὰς κλιτῆς τοῦ Κάστρου ἀναγνώριζω τὰς σκηνογραφίας τοῦ δευτέρου «Φάουστ». Ἐδῶ, πονοθὲν ἄλλοδ, δὲν ἠδύνατο ὁ Φάουστ νὰ κατακτῆσθαι τὴν Ἑλένην. Αἰὰ μέσον τῶν ἐλικουιδῶν αὐτῶν στενωπῶν, ἡ Τυνδαρίς, φεύγουσα τὸ ἐπισηφάλες ἀνάκτορον τῆς ἀρχαίας Σπάρτης, ἤλθε νὰ καταφύγῃ πλησίον τοῦ Γότθου πολεμιστοῦ.

Τὸ τέκνον, τὸ γεννηθὲν ἀπὸ τοὺς ἔρωτάς των, ὁ Εὐφορίων, ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια, χορεύει καὶ σκιρτᾷ. «Ὁλοένα ὑψηλότερα! Πρέπει νὰναβῶ! Μακρύτερα!... Πρέπει νὰ βλέπω!... Τώρα ἀφήστέ με νὰ σκιρτῶ! Νὰ ἐξορμήσω εἰς τὸν ἀέρα εἶναι ὁ πόθος μου! Δὲν θέλω πλέον νὰ πατῶ τὴν γῆν!» Ἀπὸ ναοῦ εἰς παρεκκλήσιον, εἰς ἀνάκτορον, εἰς μοναστήριον, μεταξὺ τῶν χαινοσῶν δεξαμενῶν καὶ ὑπὸ τοὺς λίθους τοὺς καταρρέοντας, πρὸς τὸ Κάστρο, ἔλκομαι ἀνικητῶς. Ἐφῶσον ἀναβαίνω, τὰ ἐρείπια εἶναι πλέον ἔρημα, ἀλλὰ καὶ πλέον θυροφόρα. Ὁ,τι δὲν μεταβάλλει ὄψιν, εἶναι ἡ περίξ ἀθλιότης· κάτω ἀθλιότης φρικτὴ καὶ ἀρωματισμένη ἐπάνω ἀθλιότης δακνιότητος. Μεταξὺ τῶν ἱστορικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν αὐτῶν ἐρειπίων βλέπω νὰ τρέχουν μερικὸι χότροι, μὲ τὸ ἔνθως εἰς τὴν γῆν, καὶ ὄρνιθας τὰς ὁποίας ὁ ἥλιος χοροῖζει εἰς φασιανούς. Σταματῶ εἰς πλατεῖαν εὐρητέραν, ὅπου ὑψηλὰ τεῖχη μὲ πύργους εἶναι τὰ ἔρημα τοῦ παλατιοῦ τῶν Βυζαντινῶν Δεσποτῶν. Ἐπειτα ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα, διὰ τῆς ὀργῆς ἡ ὑπὸ ἄψίδα καταρρέουσα, διέρχομαι τὰ περὶ τὰ τεῖχη, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὰς διαφόρους γραμμὰς τῶν δρυχωμάτων.

Τὸ βουνὸν αὐτὸ εἶνε ἀρχιτεκτονημένον ὡς νοῦς. Αἰψάγα ἀπὸ διας τὰς ἐποχὰς καὶ τῶν ποικιλωτέρων φύλων, προσλαμβάνουν χροῶμα ὁμοίμορφον εἶνε ἐπιστρω-

μένα, συνδέονται μὲ κιστὸν εὐρωσιον, μεταξὺ τῶν φύλων τοῦ ὁποῦν βομβοῦν αἱ μέλισσαι.

Ἐφθάσα τέλος εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀνάμεσα εἰς τὰ ἐρείπια καὶ εἰς τὰς στέγας καλλιτεργεῖται βρομῆ. Τὶ διαστήματα! Τὶ φῶς! Ἀρσιτερά μου ὑφοῦνται ἔρημος ἄκρα κατάφωτος ἀπὸ πύκνω ὁποῦν ἀπὸ χωρὶα ἀγλαὰ καὶ στεφανωμέναι μὲ παγετῶνας. Ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ ἤρχετο ἄνεμος ψυχρός, διότι ὁ Μίστρας προστατεύει καὶ ἀποκρύπτει βαθεῖαν καὶ μάσρην φάραγγα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀναπηδᾷ χειμάρρος μέγας. Ἄλλ' ὅσον ἔντονοι καὶ ἂν εἶνε αἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰ τοιαῦτα, ἀναγκάως ἀποστρέφω τὸ πρόσωπόν διὰ νὰ φαιδρυνθῶ καὶ ἀναγαλλιάσω εἰς τὴν θεῖαν τῆς ἀπεράντου φωτεινῆς πεδιάδος. Ἐπικουρῶν κατωθὲν μου τὰ ἐργυρόχροα ἐρείπια ἀποσιέλθον πρὸς τὴν παραλλαν, προσλαμβάνουσαν μολεβοχρόδους ἀποχρώσεις. Ἀπὸ τῶν καμπανιακῶν ἐπάλξεων μου, διὰ μέσον τῶν βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν, βλέπω τὸν μαλθακὸν κήπον, τὸν σκεπάζοντα τὰ ἐρείπια τῆς Σπάρτης. Ὁ Ἐρωτὰς προχέεται πρὸς τὴν θάλασσαν ἐν μέσῳ τῶν λόφων τῶν διαγραφῶν τὴν κοιλιάδα του ὑπὸ τὴν χρυσοκονίαν τοῦ ἡλίου, ὅστις σπείρει γύρω κοκκίλους, πρασίλους καὶ ὑπόχρους τόνους. Ἀπὸ τὸν Ταῦγετον εἰς τὸ Μενελαῖον καὶ ἀπὸ τῶν Κυθῆρων εἰς τὰ Ἀρκαδικὰ βουνὰ, θαυμάζω καὶ εἰσπνέω τὴν πεδιάδα τῆς Λακεδαιμονίας.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω κάθε σκέψις ἐξυρτῆται, ὑφοῦνται, νύζει τὸσον, ὅσον νὰ πίνῃ κανεὶς εὐτυχίαν καὶ ἔθανασίαν. Δὲν γνωρίζω παρὰ τὰς κλιτῆς τοῦ Βεζουβίου, αἰτίνας νὰ μὲν ἔδωκαν τοιαύτην μέτρην. Καὶ ἀκόμη ὁ Βεζουβίος, δὲν ἔκατε μὲ τὴν τέφραν του τοὺς ὀφθαλμούς

ΠΑΡΘΕΝΙΑ

ΝΘΟΣ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, θάλλει ἠρέμα ἀναπτυσσόμενον εἰς τὰς ἀκτίνας τῆς στοργῆς καὶ εἰς τῆς φύσεως τὴν ζειδωρον πνοήν. Ἀρρυνίδατον τὸ μέτωπον, τὸ φιλεῖ ἔλαφρὰ τῆς σκέψεως ἢ γαλήνη. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἠχμαλώτισαν τὰς κτανᾶς ἀνταυγείας ἀνεφέλου στερεώματος καὶ ψυχὰι θὰ ἐπόθησαν τὸ μέλι τῆς χάριτος τῶν χειλέων τῆς. Βεβαίως ἀνοίξιν θὰ ἐγεννήθη καὶ ἀνοίξιν ὑπόσχεται διαρκὴ ἢ καρδιά τῆς.

Θὰ ἦτο εὐτυχῆς ἢ σιγμῆ, καθ' ἣν ἡ δημιουργία ἠρίθμησεν ἕνα ἔτι ἄγγελον. Καὶ ὁ κόσμος—μία κοιλὰς πλάνης ἀτεργμάμιτος—ποθεῖ τοιαύτας λευκάς ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν ὡς ἀνυψωτήρες εἰς τὰ ἰδεώδη πλάτη τοῦ αἰθέρος. Μία ὑπαρξις παρθενική, ἀδιάφθορος, δλη ἀγνότης καὶ ποιήσις, εἶναι εἰς ἀσφαβων ζωῆς ὑπερτέρας τῶν χαμαιζήλων παθῶν, εἶναι εἰς διάττων, ὅστις λιποτακτεῖ αἰφνης ἀπὸ τὸ στε-

μον, τὰ χεῖλη καὶ τὰ ὑποδήματά μου, δὲν ἐξήγειρε τὸν θαυμασμόν, τὸν ὁποῖον μοῦ ἐξεγείρει τὸ περικαλλῆς αὐτὸ ἠφαλατεῖον τῆς ἱστορίας καὶ τῆς τέχνης. Ἐδῶ τὸ Βυζάντιον καὶ ἔπειτα ἡ Σπάρτη τοῦ σχολίου μου, ἰσχυρὰ καὶ θλίβερα ἀναμυγνύονται καὶ ἐξατμίζονται ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἐδάφους, τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ πεδιάς ὑπὸ τὴν μέτρην μου, ὁμοιάζει πρὸς λύραν ποιητοῦ.

Ἴδοὺ λοιπὸν τῆς Ἑλένης ἡ πατρίς! Ἄν καὶ ἡ ἱστορία κατεπάτησεν ἄγχιως τὴν περικαλλῆ τῆς Τυνδαρίδος εὐνήν, τὸ ὄριμν τοῦ ἔρωτος ἄρωμα παραμένει ἀκόμη. Ὅλαι αἱ ἀσθήσεις μας συζευγνύονται τὸν ἕπανον τῆς Ἑλένης. Στήριζει τὴν κεφαλὴν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος τῶν Βοσκῶν καὶ τὸ θαλάσσιον κύμα, τὸ ὁποῖον ἐκπνέει παρὰ τοὺς πόδας τῆς, ἔρχεται ἀπὸ τὰ βασιλεῖα τῆς Κυθέρειας Ἀφροδίτης.

Ἀμαθῆς ὅπως εἶμαι δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω εἰς τὰς ψυχρὰς αἰθούσας τῶν μουσείων μας τὰ διδάγματα τοῦ Ἑλληνικοῦ δένδρον. Ἄλλ' ὅς μοῦ ἐμφανισθῆ τὸ δένδρον, ὅς φλογοβόλος συστάς εἰς τὸ μεσον τῶν κήπων τῆς Σπάρτης· ποθῶ καὶ εὐρίσκουμαι εἰς ἁρμονίαν πρὸς τὴν ἀρχαιότητα.

Ἡ Ἑλένη μίαν ἀκόμη φορὰν στρέφει πρὸς ἡμᾶς τὸ πρῶτον τῆς καὶ ἀναθάλλει εἰς τὰς ψυχὰς μας φλόγα, τὴν ὁποῖαν δὲν δύναται θνητός νὰ σβύσῃ. Ἄνο ὄραται παγεραὶ ἀκτίνας ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μᾶς ἀκολουθοῦν, διπλῆ συμβουλή, ἡ ὁποία μᾶς λέγει, δὲν δὲν ἔξλει ἢ ζωὴ αὐτῆ, παρὰ εἶναι πρὸκειται κανεὶς νὰ ἀποδῆν φῶρατον θῶρατον ἢ νὰ κρατῆσθαι εἰς χεῖρας· πόληρχον λύραν.

M ΜΠΑΡΡΕΣ

ρέωμα, διασχίζει τὸ κενὸν καὶ ἔρχεται νὰ φωτίσῃ τὴν γῆν, νὰ τὴν κοσμήσῃ.

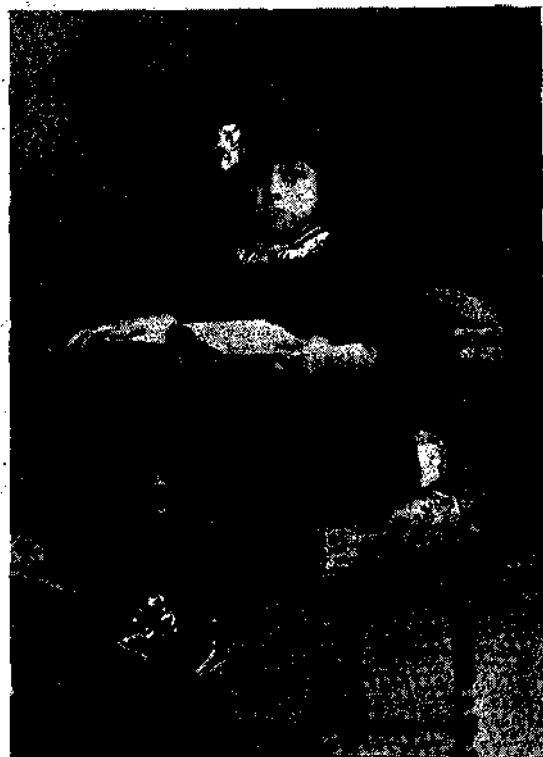
Ἄλλ' οἱ ἄγγελοι ἔχουν καὶ τὰς θλίψεις των. Ἡ σὶα ἐνὸς πένθους περιβάλλει τὴν φωτεινὴν αὐτὴν ὑπαρξιν. Ὁ αἰτήρ ὁ μόλις ἤδη προστεθεὶς εἰς τὸν οὐρανὸν τῆς παρθενίας περιστοιχίζεται ἀπὸ νέφη. Καὶ τὰ νέφη αὐτὰ εἶναι ἐξατμισθέντια δάκρυα, εἶνε ἢ συνέχεια τοῦ μητρικοῦ σαβάνου. Εἰς τὸ βλέμμα τῆς κόρης ὑπάρχει μία ἀπορία· δὲν λαμποβολεῖ ἀπὸ χαρᾶν, ἀπὸ ἀμερμηνοῖαν· ὑποκρύπτει κάποιον πόνον, ἀναζητεῖ κατὰ τὸ ὁποῖον μόλις ἐγνώρισεν καὶ δὲν ἐσφόφθασε νὰ τὸ ἀπολαύσῃ· μίαν θερμότητα ἀνάμεσα εἰς τοὺς παγετοὺς τῆς ἀστέρογον κοινωνικῆς πάλης, μίαν παρηγορίαν εἰς τῆς ἐναντιότητος τῆς τύχης. Ἐνα λιμένα εἰς τὰς θυέλλας τῆς ψυχῆς. Καὶ εἶνε αὐτὸ τὸ κατὰ ἢ ἀγκάλῃ, ἢ λυθεῖσα ἤδη ἀδρανῆς ὑπὸ τὸν σταυρὸν τοῦ κοιμητηρίου. Τὰ χεῖλη ἀδυνατοῦν ν' ἀναμετρήσουν τὴν ἀπώλειαν, καὶ ἡ σιγῆ—ἡ ὁποία λαλεῖ εὐ-

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

γλωττότερον τῶν θρήνων—τὰ κρατεῖ ἀκόμη δέσμοια.

*

"Ἐχει ἀνοικτὸν ἐμπρὸς τῆς τὸ βιβλίον. Τὸ κρατεῖ μὲ τὰς χεῖρας ζηλοτύπως" εὐρίσκει εἰς τὰς σελίδας του ἓνα ἀντικαταστάτην, ἔχει καὶ τὸ

βιβλίον ἀγκάλας, θερμὰς ἐνίοτε ὡς τῆς μητρὸς. Ὑπάρχουν βιβλία—πύλαι Ἄδου ψυχικοῦ ὑπάρχουν καὶ βιβλία—σωσίβια καὶ δταν ἡ θύελλα μυκάται καὶ ὁ κεραυνὸς τοῦ θανάτου ἐκπαῖ ἀσράτητος καὶ κλονίζεται τὸ σῶμα καὶ θολοῦνται ἡ διάνοια καὶ ἀσφονκτιᾶ ἡ ψυχὴ, ἀνατέλλει μία ἐλπίς ἀπὸ τὰς σελίδας ἐκείνας, ἀναθρόσκει εἰς σπινθήρ παρηγορίας καὶ ἀναζητεῖ ἡ βαρύνθυμος ψυχὴ ἡ ἀναπληρώση ὅ,τι μοιραίως ἀπώλεσεν εἰς μίαν σκέψιν.

Ἄνοικτὸν ἐμπρὸς τῆς τὸ βιβλίον, ἀναμένει τὸ βλέμμα τῆς τὰ νέφη θὰ ἀνιπαρέλθουν. τὸ μέτωπον θὰ αἰθριάση, τὰ χεῖλη θὰ δεχθοῦν πλαυνιτέραν πνοήν, τὸ βλέμμα θὰ ἀναπανθῆ εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς σκηνογραφίας. Καὶ ἡ παρθε- νική αὐτῆ ὑπαρξίς διὰ τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος εἶ- ναι ἀκόμη ἀνεῖρον ἐαρινόν, δοθούται ὡς ἓνα αἰνίγμα τῆς πλάσεως, ἡ ὁποία φιλοξενεῖ ἄνθη καὶ ὄφεις, ἀστέρας καὶ τάφους, βρέφη καὶ δη- μίους. Ἀδτὴ ἡ ὁποία ἐπλάσθη διὰ τὰ σκορπίζη γέλωτας ἡχηροῦς ἀνὰ τοὺς κήπους καὶ τὰ εἶναι ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῶν πετηῶν, προτιμᾶ εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου τὰ προσηλοῖ τὸ βλέμ-

μα καὶ τὰ πλανᾷ τὴν φαντασίαν εἰς τὰ ἄδυνα τοῦ λογισμοῦ.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικον διὰ τὰ ἔμψυχα πα- λαίου ἀγῶνα ἐξαντλήσεως, τὰ ἄψυχα ἀποτε- λοῦν ἀληθινὸν θρίαμβον τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΑΟΥΣΤ

Τὸ πρόσωπό σου στρέψε
Σ' ἐμένα, Μαργαρίτα,
Καὶ ἴσθ' ἐμὰ ματιὰ μου κῦτα
Τὴ συμφορὰ ποῦ κλειῶ.

Πάθει καὶ μίση δειχνοῦν
Μεσ' τὸ φρικτὸ σκοτάδι
Θὰ δῆς σ' αὐτὰ τὸν Ἄδη
Θὰ δῆς τὸν κεραυνό!

Κι' ἀγκάλιασέ με πάλι
Κι' ἀπ' τὰ ἀγνά σου χεῖλα
Ἦ' ἐχλώμισαν σὰν φύλλα
Ἄδς μου τ' ἀγρὸ φύλλ.

Γιὰ τὰ σὲ σώσω ἦρθα
Νὰ λύσω τὰ δεσμά σου,
Ἢ τὴσ συμφορὰ σου
Μοῦ καὶ τὴ ψυχὴ

- Φύγε μακρὰ μου, Ἐρρίκε
Ἐχεις τὰ χεῖρα στὸ αἷμα
Καὶ γέρνεις ἐμπρὸς στὸ στέμμα
Τοῦ Μεγιστοφίλλῃ.

Γιὰ σὲ μέσ' τὴ καρδιά μου
Μέσος φρικτὸ βογγάει,
Τώρα ἡ ψυχὴ μου πάει
Στὸν Πλάστη τὰ κριθῆ.

Δ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

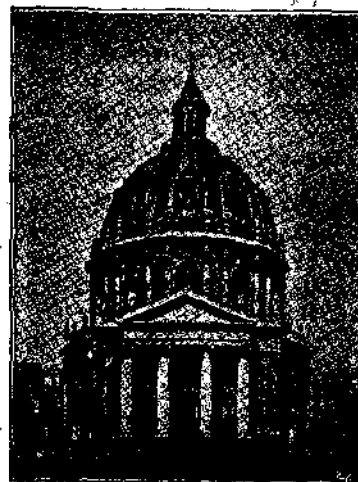
ΜΑΡΑΖΙ

Ὅπως μαραινεται τὸ κρέτο
ὅταν σ' ἀγκάδια ξεφουτρώη,
κι' ὅπως σιγὰ-σιγὰ κ' ἐκείνο
ἀπ' τὸ μαρὰ εὐθύνει λιώνει,
ἔτσι κι' ἐγὼ σὰν ἄλλο κρέτο
ποῦ μέσ' σ' ἀγκάδια ξεφουτρώει
μαραινόμεαι καθὼς ἐκείνο
γιατ' εἶνε ἀμίτητοί μου οἱ πόνοι!

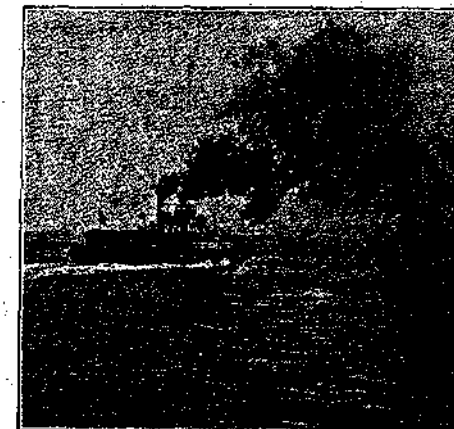
ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

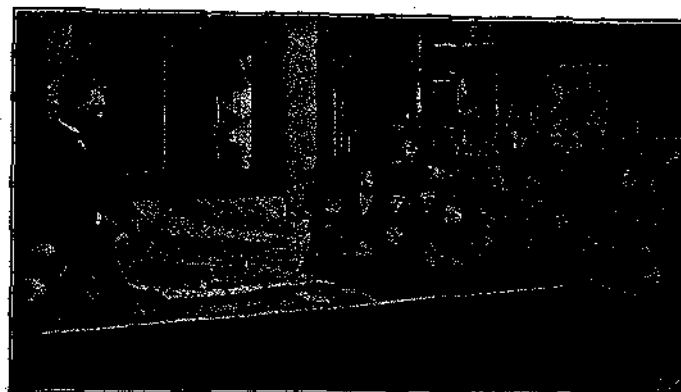
ΔΑΝΙΑ

Ναὸς Φρειδερίκου

Ἄγυλάτων πορθμεῖον

Πραγματογνωθία εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα τῆς Δανίας

Τὸ κάπνισμα τῶν ρεγκῶν

ΣΚΕΨΕΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ἡ ζωὴ εἶνε τέχνη, εἰς ἣν πολλάκις ἐρασιτέχναι μένομεν. Ἀληθὴς καλλιτέχνης μόνον γίνεταί ἐκεῖνος, ὅστις θυσιάζει τὸ αἷμα τῆς καρδίας του.

— Οὐδεὶς ἄνθρωπος ἀληθῶς χορταίνει τὴν ζωὴν. Τὸ πολὺ θεωρεῖ αὐτὴν ἀ ρ κ ε τ ἴ ν.

— Ἡ νηστεία κάμνει ἀπόστολον, τὰ καλὰ γέφυματα κάμνον διπλωμάτας.

— Ἡ ἀσθάθεια ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει πάντοτε, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ἐπινοήσωμεν.

— Ὁ Θεὸς δύναται νὰ συγχωρῆ, ἢ φύσις οὐδέποτε.

— Ὁ Χριστὸς δὲν ὑπάρχει δι' ἐκεῖνον, ὅστις ἀνιστορεῖ τὴν εὐεργεσίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμε.

— Ἀπέναντι ἐκεῖνων, οἵτινες λαμβάνουσι τὴν εὐεργεσίαν ἡμῶν, οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ἀρκοῦντως εὐγνώμονες.

— Ἰσῶς εἶναι μόνη ἡ ἀ μ φ ι β ο λ ἴ α ἡ διακρίνουσα τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ ζῷα.

— Ὁ ἀνὴρ ἐπανακτῆ τὴν τιμὴν του ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἢ γυνὴ ἐπὶ τοῦ πεδίου ἀγαπῶντος μητρός.

— Ἐὰν οἱ ναοὶ ὁλῶν τῶν θρησκευμάτων ἐγκαταλειφθῶσιν ὑπὸ πιστῶν, θὰ μείνῃ πάντοτε τὸ Κοιμητήριον, ὡς τελευταῖον προσκύνημα τοῦ προσκυνητοῦ.

— Προσπάθει νὰ διατηρῆς μὲ τὸν ἔξω κόσμον τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ὁργανισμοῦ ἡμῶν καὶ νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃς· ἐσωτερικοὶ ἀγῶνες τὸν ἀμβλύνουσι καὶ τὸν βλάπτουσι.

— Ἐστρεφε νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς ζῶντας μεθ' ἡμῶν, ὡς νὰ δεκνύωμεν ἀγάπην πρὸς τοὺς νεκροὺς ἡμῶν.

— Ἡ μεγαλοφύα εἶναι ὡς ὁ ἥλιος· δανεῖζει τὰς ἀκτῖνας αὐτῆς.

— Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου τὰ ἄκρα τῶν ἀπομεμονωμένων βράχων δέξονται, τῶν χαλικίων λευκαίνονται.

— Εἶνε ἀνωφελὲς νὰ προσπαθῆς νὰ κάμνῃς τὸν κόσμον νὰ ἐννοῆ τὴν γλώσσάν σου. Πρέπει πρῶτον νὰ μάθῃς νὰ ὁμιλῆς σὺ τὴν γλώσσάν τοῦ κόσμου.

— Ἡ πείρα εἶνε ἀξιοσέβαστος δέσποινά, τὴν ὁποίαν ὅλοι προσκυνοῦν χωρὶς νὰ ἐρωτοῦν ἐὰν τὸ παρελθὸν τῆς ὑπῆρξεν ἐπιμεμπτον.

— Ὁ ἀνὴρ ὑπερασπίζεται ἑαυτὸν διὰ τῆς σπάθης καὶ τῆς ἀσπίδος, ἢ δὲ γυνὴ διὰ τῶν ἀκανθῶν.

— Οἱ ἄνθρωποι προθυμοποιοῦνται νὰ καλοῦν τὸν Θεὸν ὡς μάρτυρα τῆς ἀληθείας τῶν ὁσῶν λέγουσιν, διότι γνωρίζουσι, ὅτι ὁ Θεὸς οὐδέποτε θὰ παρουσιάσῃ νὰ τοὺς διαψεύσῃ.

— Οὐδέποτε βαρύνεται κανεὶς τὴν ζωὴν, μολοντοὶ δυνατόν νὰ βαρυνθῆ τὸν ἑαυτὸν του.

— Ὅσον περισσότερον ζῆ κανεὶς τόσον περισσότερον φοβεῖται μήπως καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς καταλήξῃ νὰ γίνῃ ἢ τελευταῖα καὶ χειρότερα τοῦ ἀπογοήτευσαι.

— Τὸ εὐπάθεός σου μέρος, ὅπως ἢ πτέρυγα τοῦ Ἀχιλλέως, εὐκολώτερον τὸ διακρίνουσι οἱ κατώτεροί σου παρὰ οἱ ἴσοι πρὸς ἡμᾶς.

— Δὲν εἶναι ἀληθές, ἀρὰ γε, ὅτι μερικοὶ γονεῖς θέλουσι νὰ τιμωρῶσιν τὰ τέκνα των διὰ τὴν κακὴν ἀγωγὴν, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ οὗτοι τὰ ἐδίδαξαν;

— Διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὰ μειονεκτήματα τὰ ὁποῖα δυσαρδετοῦν τοὺς ἄλλους, φθάνομεν πολλάκις εἰς τὸ ἄκρον ἀντιθέτον, ὡσάν τοῦτο νὰ ἀπετέλει ἀρετὴν.

— Ἡ χαρὰ εἶναι ἡ ζωὴ ἐν μέσῳ ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου.

— Δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα χαρὰ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις ὅταν βλέπῃ ὅτι ἐκάστοτε ἐπαληθεύει ἢ πείρα τῆς χάριτος.

— Ἄν ὅλα ἦσαν ἐπιτετραμμένα τότε θέλειν καὶ πράττειν θὰ ἦτο ἐν καὶ τὸ αὐτό.

— Ἡ νεότης καταδικάζει, τὸ γῆρας συγχωρεῖ.

— Ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ ὑπάρχῃ, διότι ἄλλως εἰς οὐδενὸς τὸν νοῦν θὰ ἴρχετο νὰ τὴν ἐφεύρῃ.

— Ὁ ἥλιος δὲν βλέπει τὸν κόσμον παρὰ ἐντὸς λουτροῦ φωτὸς καὶ θερμότητος.

— Ἡ ἀπλουστερά ἀλήθεια εἶναι πολυπλοκώτερα καὶ αὐτῆς τῆς γυναικός.

— Λέγουσι ὅτι ἡ ἐκδίκησις εἶναι γλυκεῖα, ἀλλ' εἰς τὴν μέλισσαν στοιχίζει τὴν ζωὴν.

— Ἡ πονηρία εἶναι σκέψις ἀτομικὴ, ἢ σοφία εἶνε ἡ σκέψις ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

— Πολλάκις αἱ κυριαὶ ἐν ταῖς συνομιλίαις φαίνονται εὐθαρσεῖς εἰς θεωρίας, ἀλλ' ὑποχωροῦν προτροπάδην ἂν τις θελήσῃ νὰ «τὲς πιᾶσῃ ἀπὸ λόγου».

— Ὁ ἐγωισμὸς τῶν ἀνδρῶν ἐδημιούργησε νόμους καὶ ἔθιμα πολὺ αὐστηρότερα ἐκείνων τὰ ὁποῖα αὐτοὶ θὰ ἀνεύχοντο· ἀλλὰ δὲν σκεπτόνται ὅτι μὲ αὐτὸ ἀνυψῶσιν τὴν γυναικα εἰς ὑψηλότερον ἐπίπεδον τοῦ ἰδικοῦ των.

— Ἡ συγχώρησις εἶναι σχεδὸν ἀδιαφορία· ὁ ἔρωσ οὐδέποτε συγχωρεῖ.

— Μέγα ἀτύχημα προσάπτει δόξαν πολλάκις καὶ εἰς ἀσήμενον πρόσωπον.

— Ὁ πόλεμος μεταξὺ δύο πολιτισμένων ἔθνῶν εἶναι προδοσία κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

— Ἡ ζηλοτυπία ἐνός ἐραστοῦ εἶναι τιμὴ ἢ τοῦ συζύγου, εἶναι ὕβρις.

— Ἄς μὴ σπεύδωμεν νὰ καταδικάζωμεν τὸν αὐτοκτονοῦντα· τίς οἶδε πόσον ὑπέφευγεν καὶ ἂν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀντιστῆ κατὰ τοῦ πόνου καὶ τῶν βασάνων.

— Ἡ θρησκεία πολλάκις ἐνέπνευσε τὴν τέχνην· σπανιώτατα ὅμως οἱ καλλιτέχναι ἐγένον ἀγιοί.

— Ἡ παιδεία ἀναπτύσσει τὸν κύκλον τῶν συμφερόντων μας· ἡ ἀγωγὴ ἀναπτύσσει τὸν ἀριθμὸν τῶν καθικόντων ἡμῶν.

— Εἰς ὅλον τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας του ὁ Θεὸς ἔνα στῦλον θεμελιώσεως ἔθηκε· τὸν ἔρωτα.

— Οἱ ἰσχυροὶ ἔχουσι μόνον καθήκοντα· οἱ ἀδύνατοι μόνον δικαιώματα.

— Διὰ νὰ εἴμεθα μεγάλοι ἀγνηθῶς πρέπει νὰ διδασθῶμεν ὅπως κρύπτωμεν ὀπισθεν ἡμῶν ὅλα τὰ ἔργα μας.

— Ἡ εὐτυχία εἶναι ὅπως ἢ ἡχώ ἀπαντῆ, ἀλλ' οὐδέποτε μᾶς πλησιάζει.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Ἐνας νεωτερισμὸς, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ἐπιστολογραφίαν. Κυκλοφοροῦν τώρα κάρτ-ποστάλ ἀλειμμένα μὲ τὴν αὐτὴν ὕλην, μὲ τὴν ὁποίαν κατασκευάζονται οἱ κύλινδροι καὶ οἱ δίσκοι τῶν φωνογράφων. Ὡστε ἔχω π. χ. ἕνα δελτάριον διὰ τὴν Κέρκυραν, τὸ θέτω εἰς τὸ γραμμῶνον, ἐκφωνῶ ὅτι ἐπιθυμῶ, τὸ στέλλω, ὁ ἀποδέκτης ἐφαρμόζει τὴν κάρταν εἰς τὸν δίσκον τοῦ φωνογράφου καὶ ἀκούει εὐκρινῶς καὶ πιστῶς τοὺς ἦχους τῆς φωνῆς μου. Καὶ οὕτω ὁ φίλος, ὁ συγγενής, αἱ φίλαι θὰ ἔχουν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν χαρὰν ὅτι πλησίον των εὐρίσκονται τὸ ἀγαπημένον των πρόσωπα.

Ο ΣΥΡΜΟΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ ἐσθῆς

Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ἐσθῆς τρεῖς ν' ἀναγεννηθῆ μὲ δὴν τῆς τὴν δόξαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Αἱ ἀπόπειραι κυριῶν τινῶν τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου γενόμεναι πρὸ μηνῶν φαίνεται ὅτι ἐπέτυχον καὶ αἱ κυριαὶ αἱ ἀρχαῖζουσαι ἢ μάλλον ἑλληνίζουσαι κατὰ τὴν ἀμφίεσιν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν αὐξάνονται. Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ἐσθῆς μὲ μικρὰν μεταβολὴν τὴν καλουμένην τοῦ «αὐτοκρατορικοῦ τύπου» ἐπιδεικνύεται σήμερον εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἀγγλικῆς μητροπόλεως προσδίδουσα ἰδιαιτέρον θέλητρον καὶ παραστατικότητα εἰς τὰς ὥραιας κυρίας. Ἡ ἐσθῆς κατασκευάζεται ἐξ ἰνδικῆς μουσελίνης ὠχροκυάνου κεκοσμημένης εἰς τὰ κράσπεδα διὰ χρυσοῦν καὶ ἀργυρῶν κεντημάτων.

Δὲν εἶναι δὲ μόνον ἡ ἐσθῆς ἀλλὰ καὶ ὅλα αἱ ἀλλαι λεπτομέρειαι τῆς ἀμφίεσεως ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ. Ἡ κόμη διευθετεῖται καὶ περιδέεται διὰ μεταξίνων κορδελλῶν, ἐνῶ σανδάλια ὅμοια μὲ ἐκεῖνα ποῦ ἐφόρουσι αἱ Ἀθηναῖες τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους συμπληροῦν τὴν περιβολὴν τῆς νεωτέρας Γαλατείας.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τὸ μεταξωτὸν ὄφρασμα

Ἡ ποιότης τοῦ μεταξωτοῦ ὄφραματος δὲν εἶναι εὐκόλος εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν. Ἰπάρχει ἐν τούτοις δι' αὐτὴν τρῆπος ἀρκετὰ ἀσφαλῆς καὶ εἶναι ὁ ἐπόμενος: Καθῆσθε ἐν τεμάχιον τοῦ μεταξωτοῦ ἂν ὁ χρωματισμὸς καὶ ἡ ἐπιτεργασία ἦναι καλῆ, ἢ μεταξὺ κατεταχθῶσιν συστρεφοντὴν περὶ ἑαυτὴν, ἀφίγει δὲ τέφραν ἀνοικτοῦ χρώματος, ἐνῶ ἂν ὁ χρωματισμὸς ἦναι ἀτελής, ἢ τέφρα ἔχει χρῶμα σκοτεινόν. Πρὸς τούτους δὲ ἂν τὸ ὄφρασμα ἦναι μαλλοδάμβακον, ἢ τέφρα εἶναι βαρεῖα καὶ χονδρόκοκκος, ἐνῶ ἢ ἀμιγρῆς μεταξὺ μεταβάλλεται εἰς κόνιν λεπτοτάτην.

Ἡ συμβουλὴ τοῦ ἱατροῦ

Ἡ ἐξασθένησις τῶν ὀφθαλμῶν ἐγκαιρῶς καταπολεμουμένη δύναται νὰ θεραπευθῆ τελείως. Εὐθὺς ὡς αἰσθανθῆτε τὰ πρῶτα συμπτώματα ἀδυναμίας τῆς ὁράσεως ὀφείλετε νὰ ἐκτελέητε τὴν ἐξῆς ἀσκησιν ἐκάστην πρωΐαν.

Ἐκτείνετε τὸν βραχίονά σας μὲ ὑψωμένον τὸν πρῶτον δάκτυλον καὶ περιφέρατέ τον βραδέως γύρω

τοῦ κέντρου τοῦ προσώπου σας μέχρις οὗ ὁ δάκτυλος ἐγγίσῃ τὴν ρῖνα, κατόπιν δὲ φέρατέ τον εἰς τὴν πρῶταν θέσιν του. Ἡ κεφαλὴ πρέπει νὰ μείνῃ ἐντελῶς ἀκίνητος καὶ μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ νὰ παρακολουθοῦν τὴν διεύθυνσιν τοῦ δακτύλου. Πρέπει ἀλληλοδιαδόχως νὰ κινῶνται ὁ δεξιὸς καὶ ὁ ἀριστερὸς βραχίον. Ἐπίσης ὠφέλιμος ἀσκησις εἶναι ν' ἀνυψῶντε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὀροφὴν καὶ νὰ τοὺς χαμηλώνετε ἐπειτα πρὸς τὸ ἔδαφος ἀνευ τῆς παραμικρᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

ΜΕΙΛΙΑΜΑΤΑ

Ἄ μινδὸς Κωστάκης μέσα εἰς τὸ τραῦμ κάθεται εἰς τὰ γόνατα τοῦ πατρὸς του, διὰ εἰσέρχεται μία κυρία. Καὶ ὁ πρῶτος ἰαπότης σὴκωνόμενος ἀμύσως.

— Νὰ σὰς προσφέρω τὴν θέσιν μου; λέγει.

— Δὲν μπορεῖ νὰ συζητήσῃ κανεὶς μαζί σου.

— Μὰ...

— Δὲν ἔχεις τώρα μιλῶ καὶ ὅλο μὲ διακόπτεις!

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

1. Ἐν ἔργον τέχνης πρέπει νὰ τὸ αἰσθάνεται τις ἢ νὰ τὸ ἐννοῆ;

— Νὰ τὸ αἰσθάνεται. Κάθε ἀνεπτυγμένον ἢ μπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ ἐρμηνεύσῃ ἴσως τὴν ἀπὸ τῆς τέχνης συμβολιζομένην ἰδέαν. Ἦσοι ὅμως θὰ νοιώσουν, θὰ αἰσθανθῶν τοὺς παλμοὺς ἐκείνους τοὺς ἀνερμηνεύτους ποῦ παρήγαγον τὸ καλλιτέχνημα; Οὐδεὶς σχεδὸν ἢ ἀκριβέστερον μόνη ἢ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ καὶ ἀκριβῶς αὐτὴ εἶναι σπανιώτατη.

2. Ὁραῖα μάτια ἢ ὀραῖα χεῖλη;

— Ὁραῖα μάτια. Αὐτὰ ὁμιλοῦν γλυκύτερα καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη καὶ φιλοῦν περιπαθεστάτα ἀπὸ ἐκεῖνα· πολλὰς φορὰς ἀντικαθιστοῦν τὴν ἀκοὴν καὶ τὴν ἀφῆ· γενικῶς δὲ ἐκδηλοῦν τελειότερον τὸ συναίσθημα ἀπὸ κάθε ἄλλο αἰσθητήριον ὄργανον μὲ τὴν ἀσύλληπτην ἐκείνην φωτοβολίαν των. Τὰ ὀραῖα μάτια δὲν εἶναι πλέον ὄργανον, ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἡ εἰλικρινεστέρη ἐξομολόγησις γίνεται μὲ τὰ ὀραῖα δακρυσιμένα μάτια. Τὸ ἐγκαρδιώτερον «εὐχαριστῶ» μόνον μὲ τὰ ὀραῖα μάτια λέγεται καὶ ἡ χριστιανικώτερα συγγνώμη μόνον ἀπὸ ἐκφραστικὰ μάτια διδεται.

3. Τί εἶναι ὁ κόσμος;

— Ὁ κόσμος εἶναι ἡ... ἡχώ τοῦ ἐγὼ μας. Τὸ ἴδιον! Ἄλλο δὲν κάμει ἢ ν' ἀποδίδῃ εἰς διαφόρους κλίμακας (ἀπὸ τὸ do majeur ἕως τὸ do mineur) τῆς νευροκινήτου χειρὸς μας τὰ ἀσυνάρτητα κτυπήματα. [Μακροχῶριον, Ἄθ. Π. Γαβτανοπούλου, διευθύντρια Παρθεναγωγείου].

4. Τίς ἢ διαρκεστέρα εὐτυχία;

Ἐκείνη ἢ ἡποία διαρκεῖ ὀλιγώτερον (Ἐγὼ).

5. Ζωγραφικὴ ἢ γλυπτικὴ;

Τὸ χρῶμα εἶνε ἐκφραστικώτερον τοῦ μαρμαροῦ. Αἱ ἀποχρώσεις θίγουν εὐαισθητότερον τὰ ψυχικὰ συναίσθηματα τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἡ γλυπτικὴ ἀγωνίζεται μὲ μόνον τὴν σκιά. (Φιλότηχος).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ.

ΕΟΡΤΗ ΑΝΘΕΩΝ

ε ά ζ ε ι ή γηραιά φύσις και άναγεννώνται οι εβουμοι χυμοί και θριαμβεύει τής βλαστήσεως ή γονιμότης.

Πυκναι συστοιχίαι πετάλων, χρωμάτων άπειρία, δάση φυλλωμάτων, μία πανήγυρις του φυσικού κόσμου εκτείνεται εις τα άκρα του όριζόντος· εορτάζουν οι άριστοκρατικοί κήποι

εορτάζουν και αι εοχαταί των άγρων. Και άνάμεσα εις τό χάρμα αυτό των αισθήσεων, τά έμφυχα άνθη του άνθρωπισμού—αι γυναίκες—υπέρποτε άνηραι και χαριτωμένα άναμιγνύουν τάνελαφράν πνοήν των με τά μεθυστικά άρώματα. Ρόδον εινε μία κεφαλή παρθενική, τον ή σεμνή νύμφη,

αιγόκλημα ή πιστή σύζυγος. Συναντώ εις τους κήπους χαριτωμένας συλφίδα και εις την θριαμβευτικήν και άδιάλειπτον παρέλασίν των μόλις κατορθώνω να σχεδιαγραφήσω δύο μορφάς. Μίαν εις τό φώς τής άύσεως και άλλην εις την σκιάν του μεδονυκτίου. Αύτά τά δύο διαστήματα τής παραμονής τής Πρωτομαγιάς—Αύσις και Μεσονύκτιον—εινε τά όρόσημα τής Μέθης των αισθήσεων. Μέθην πνεύματος, μέθην σαρκός, μέ-

θη ψυχής. Και ή μέθην εινε έν άρωμα ναρκών αλλά και έξάπτον, εινε μία άγάπη προς ό,τι εύγενές και σπογγικό, εινε μία κυλίνδρως ήδονικού και ι-δανικού άμα βαυκαλήματος.

Η άγάπη την νύκτα τής Πρωτομαγιάς έγγεννήθη άναμφιδόλωσ· και

τό φίλημα, την ίδιαν νύκτα έπτερυγισεν μέσα από τά φυλλοκάρδια των άνθών...

ΠΩΣ ΝΑ ΧΑΙΡΕΤΩΜΕΝ

Ο άνθρωπος εινε ό κύριος του έαυτού του, αλλά δεν εινε και ό κύριος τής υγείας του. Αύτός εινε ή κυριώτερα άφορμή των άσθενειών του. Κάποιος φιλόσοφος ειπεν ότι τά μεγαλειότερα σφάλματα θά άπεφεύγοντο με όλίγην προσοχήν. Έν από τά άδιόρθωτα αλλά και μάλλον επικίνδυνα σφάλματα τά όποία ό πολυτιμότερος μας εφόρτωσεν εινε και ή χειραψία. Ο ιατρός Λαπλάς, όστις εινε και ό ιατρός τής έν Κ]πόλει Περσικής πρεσβείας οίπτει κραυγήν διαμαρτυρίας δια τους μικροβιολογικούς τής χειραψίας κινδύνους, άνακηρύσσων ως εύγενέστερον, έκφραστικώτερον και άσφαλέστερον χαιρετισμόν, τον τεμενά.

Έν Εύρώπη πλείστοι έπιστήμονες έκύρηξαν την χειραψίαν ως άγωγόν μικροβίων. Και ύπάρχουν μεν τά γάντια, αλλά και με αυτά ερχονται εις στενοτάτην συνάφειαν αι χείρες, όταν τά φορούν και τά εκβάλλουν. Ο χαιρετισμός των Όθωμανών εινε ιδως πολυτελής και θεατρικός, διότι φέρουν την δεξιάν εις την καρδίαν, τά χείλην και τό μέτωπον. Φαντασθήτε εις τον τόπον μας, όπου όλοι άπάνω—κάτω γνωρίζομεθα να πηγαίνη κανείς περιπατον και να συναντή πέντε έξ γνωσίτους σχεδόν συγχρόνως, και μη προφθάνοντα να άνεδοκατεβάξη τās χείρας, ως σαλτιμπάγκος ή ένα ζηλότυπον λ. χ. σύζυγον του όποιου να χαιρετή φίλος του την γυναίκα με την χείρα εις την καρδίαν και τά χείλην, οίονει στέλλων φίλήματα.

Αλλά τό πράγμα επιδέχεται κάποιαν διόρθωσίν, δηλαδή άπλοποίησιν. Έν μειδιάμα εινε καλαισθητικώτερον και ποιητικώτερον μιας χειραψίας, ή όποία έχει πολλάκις και τά δυσάρεστά της, όταν εινε ιδρωμένο ή παγωμένο τό χέρι, ή όταν έχει εξανθήματα ή χιονίστρες. Αί κυρίαί άπέδειξαν πόσον πλεονεκτούν με τό μειδιάμα των έν τή χαιρετισμώ ήμών των άνδρών, οι όποιοι άποκρινόμεθα ρουπώνοντες τον γύρον των πίων και κρυολογούντες, όσοι μάλλιστα εινε φαλακροί. Αλλά μήπως και των άξιωματικών ό χαιρετισμός δεν εινε και άξιοπρεπής και έγκάρδιος, καιτοι τό πηλίκιον δεν άποχωρίζεται του κρανίου;

Πολλά ξένα περιοδικά θεωρούν την χειραψίαν ως παραβίασιν των κανόνων τής υγιεινής, τής αισθητικής, τής ήθικής.

Είναί ανήθικος μία χειραψία πάντοτε, κραυγάζει έν γυναικείον περιοδικόν.

Εινε φοβερόν, οίμώζει μία παρισινή εφημερίς, να συλλογίζεται κανείς τό βράδυ πόσα χέρια ύγρα ή κοκκαλιάρικα, παχυνά ή τριχωτά, έλαεινά, ακάθαρτα, ύποπτα δια την υγείαν έψαυσεν έντός τής ήμέρας.

Αλλά και εις την άρχαιότητα ύπάρχεν τοιαύτη αντίληψις.

Ο φιλόσοφος Χρυσίππος τοσαύτην αντίπαθειαν έτρεφε κατά των χαιρετισμών και ύποκρίσεων, ώστε ήρκει να χαιρετισθή ούτως δια να πέση χαμαί έν τή όδω.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Μία λοιπόν τής χειρός κίνησις άπλή, ένα είδος τεμενά με όλιγωτέρας κινήσεις, θά ήδύνατο να άντικαταστήση την χειραψίαν και αυτά άκόμη τά άποκαλυπτήρια τής κεφαλής. Αμα συνενωθή και άποδεχθή ή άριστοκρατία μας τον νέον χαιρετισμόν, θά διαδοθή τάχιστα δια τής μιμήσεως εις την μεσαιάν τάξιν και δι' αυτής θά μετοχρευθή εις την κατωτέραν. Αρκει να δοθή τό σωτήριο συνθημα «Κάτω ή χειραψία!»

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ

Έν τή μικρή αίθούση του πρόεδρείου του «Παρνασσού» διοργανώθη υπό των δεσποινίδων Θαλείας Φλωρά και Σοφίας Λασκαρίδου έκθεσις των έργων των. Αφού δεν κατορθώθη δυστυχώς δια λόγους προσωπικούς ή διοργανώσις τής προκηρυχθείσης καλλιτεχνικής έκθέσεως του Ζαπτείου, αι δύο ζωγράφοι άδελφωμένα και ύπερτεροι του επαγγελματικού ανταγωνισμού άπέδειξαν μίαν εύγενή άμιλλαν ήτις έξυψώνει έτι μάλλον την καλλιτεχνικήν των άξίαν.

Έν τή αίθούση συνεκέντρωσαν ή μεν δεσποινίς Λασκαρίδου 53 έργα, ή δε δεσποινίς Φλωρά 40.

Αλλ' εινε λίαν στενοχωρημένα ως εκ τής έλλείψεως χώρου. Ποθούν άέρα, διάστημα και πλείστα έξ αυτών άδικούνται τοποθετημένα άστόργως επί του δαπέδου.

Τά έργα των αι κράτισται των Έλληνίδων ζωγράφων έχουν έκθέσει άναμίζ' έν τούτοις διακρίνονται τά έργα των τά άδελφώνει ή ικανότης, αλλά τά διακρίνειαι ή τεχνοτροπία. Ποιητικώτερα ή Λασκαρίδου, θε-

τικώτερα ή Φλωρά. Αλλ' ή άρμονία των χρωμάτων ένώνει και των δύο τους πίνακας, ή ειλικρίνεια τής αντίληψεως, ή αισθησις του εικονιζομένου άντικειμένου. Και εις τās λεπτοτάτας γραμμάς και εις τās άδυστάτας κυριαρχεί ή χάρις και ή λεπτότης. Η δεσποινίς Λασκαρίδου γίνεται όλονέν μυστις του Έλληνικού τοπίου. Παρασυρθείσα κατ' άρχάς εις την εκκεντρικήν νεοτεχίαν, όλονέν άφοσιούται εις την επιμελεστέραν και λεπτολόγον μελέτην των μυστηρίων τής φύσεως. Η δεσποινίς Φλωρά, προσωπογράφος και θαλασσογράφος, δεν άφήνει καμμίαν άμφιβολίαν ότι βαινει προς μίαν πρόδον άλματικήν. Τά Τριαντάφυλλα, ή Αύσις, ή νυκτερινή φαντασία, τό χωριό του Κάμπου, τό κόττερο, τά τοπεία τής Αιτωλίας, τής δ. Λασκαρίδου έχουν όλην την ποιήσιν τής Έλληνικής άτμοσφαιρας.

Τής δεσποινίδος Φλωρά, ή προσωπογραφία τής πριγκιπίσσης Mescherski ύπερέχει ως και τό Πρό του καθρέπτου, ή σκιαγραφία τής κ.Σ., ή Έσπέρα, ή ύπ' αριθ. 46 κρητιδογραφία, ή πρωία έν Βυζαντίω, τό Ψάρευμα, ή Μπτέρα και οι τέσσαρες μεγάλοι Κωνσταντινοπολίτικοι πίνακες: αι φορηγίδες έν Χαϊδάρ Πασσ, στο λιμάνι, ό Γερωναύτης και τό Ναυτόπουλο. Εις μίαν γωνίαν μία άνθρακογραφία άπόσπιδ θλιβεράν άνάμνησιν. Εινε σχεδίον προσωπογραφίας τής άλσημονήτου Αλεξάνδρας Παπαδοπούλου.

Επαινος θερμός προσήκει εις τās δύο σπουαιοφόρους τής γυναικείας έν τή τέχνην επιδόσεως, ατινες και μόναι αύται κατά την πανήγυριν των άγώνων ύψωσαν τον πυργόν τής τέχνης.

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Έν Σάραη αλήν τής γνωστής επιγραφής εβρέθησαν πέντε άλλα επιγραφαί, έξ ών τελείως εβρεβαίωθη, ότι πρόκειται περι του ναού τής Ορθίας Αρτέμιδος, διότι εις πάσας τās επιγραφάς φέρεται τό όνομα τής θεάς ταύτης. Περιεργότατα όμως εινε τά τελευταία χαλκά και έλεφάντινα ειδώλια, ανερχόμενα εις δέκα περίπου χιλιάδας και άποτελούντα σκώμα δλόκληρον έντός του τεμένους του ναού. Σημειωτέον ότι ό μέγας αυτός λιθιδμός των ειδωλίων εβρέθη εις μικρόν μέρος του τεμένους, του λοιπού μη άνασκαφέντος είστί. Τα ειδώλια ταύτα εινε ως επί τό πλείστον έργα τής 6 και 7 π. Χ. εκατονταετιδος, εινε δε διαφόρων σχημάτων και ποιικιλιάτης τεχνουργίας. Πλήν τούτων εβρέθη και μέρος του κρητιδώματος του ναού.

Έν Βουδαπέστη, έν τή Μεγάρω των Τεχνών, έγένητο κατά τον λήξαντα μήνα έκθεσις γυναικείων καλλονών. Μετόχων 70 νεάνιδες έκ τούτων 12 άνήκον εις την άριστοκρατίαν τής Βουδαπέστης, 5 ήσαν χωρικοί και αι λοιπαι τής μεσαιας τάξεως. Η Έλλανόδικος επιτροπή άπετελείτο εκ 36 προσώπων. Βασίλισσα τής καλλονής άνεκνήθη ή χωρική Έλσα Βιννεδν, 20 έτών, μελαγχρουή, με μεγάλα μάτια και μακράν κόμην. Ητο ένδεδυμένη με τά χωρικά φορέματα, έφαινετο δε πολύ σι-

νοχωρημένη δια τον θανασιμόν έν προικάλει. Έλαβεν ως βραβείον 12.000 μάγκα, χρυσοδν μετάλλιον, ή δε είκών της θ' άναγερθή εις την αίθουσαν του Μεγάλου των Τεχνών. Τη έγέγοντο τρεις προτάσεις γάμου, αλλά τās άπέρριψε, διότι ή καρδιά της ειχεν ήδη δοθή εις τό χωριόν της.

Αίαν προσεχώς γίνονται τά έγκαίνια του Μουσείου τής Επιδάφρου, όπερ έσται μοναδικόν δια τον πλοστον των αρχιτεκτονικών ιδιων άντικειμένων.

Ός γνωστόν, ή Επιδάφρος άνασκαφείσα εις τον εύρύτερον χώρον όλων των μέχρι τούδε Έλληνικών άνασκαφών άπεάλυψε πολλά οικοδομήματα, φέροντα τον τελειότερον τύπον τής Έλλ. αρχιτεκτονικής. Ο ναός του Ασκληπιού, τής Αρτέμιδος, ό περιφραγμένος θόλος του Πολυκλείτου, τό Γυμνάσιον και τό θέατρον, τό καταγύγιον, ήτοι τό ξενοδοχείον εις τό όποιον έξενίζοντο οι επίσημοι προσκυνηται και άλλα μικρότερα οικοδομήματα εινε τόσα αρχιτεκτονικά άριστουργήματα, όστε και έν Έλειον δια τά άλλα οικοδομήματα τής Αρχαιότητος θά ήτο δυνατόν πλήρη να άναπαροσταθή ή αρχαία αρχιτεκτονική. Ο κ. Καββαδάς εις τό δαπάναις τής Αρχαιολογικής Έταιρίας ανεγερθέν μέγα Μουσείον άσχολείται εις την πλήρη άναστέλωσιν δια του αρχαιον έλικού αρχιτεκτο-

κων τμημάτων των διαφόρων της Επιδαύρου οικοδομημάτων, ούτως ώστε να είνε δυνατή και εύκολος εις πάντα ή μελέτη του τρόπου της οικοδομίας, των διατάσεων και του ερυθμού των. Μετά την έργασίαν ταύτην, ή τις θύ διαρκεία άκόμη επί δύο έτη, δ κ. Καββαδίας θύ προσήλ εις την δημοσίευσιν μεγάλης μελέτης Γυλλιστι περί των άνασκαφών μετά πολλών αρχιτεκτονικών σχεδίων και άλλων εικόνων.

Τό μουσείον των Βρυξελλών άπέκτησε νέον πίνακα του Ρούβενς, τον «Χριστόν επισκεπτόμενον τον Νικόδημον», δώρον του van Parys.

Εις τας Βρυξέλλας θά ιδρυθή προσεχώς Μουσείον αρχιτεκτονικής όλων των εποχών.

Εν Αμβέρσῃ ηνοιξεν καλλ. έκθεσις υπό της «Εταιρίας προς ένίσχυσιν των Καλών Τεχνών».

Υπό του γνωστού έρασιτέχνου της γλυπτικής κ. Κ. Κωνσταντινίδου έφιλοτεχνήθη πρόπλασμα άνδριάντος

του Πυθαγόρα, όπως χρησιμοποιήσῃ ως υπόδειγμα διά την κατασκευήν μεγάλου μνημείου, όπερ δ πρόφη ηγεμών της Σάμου Αλέξανδρος Μαυρογένης εσχεδιάζε να στήσῃ εν τῇ πλατείᾳ Πυθαγόρα του Βαθέως Σάμου.

Εν Παρισίοις τῇ 15 Ἀπριλίου ηνοιξεν εις τό πεδίον του Ἀρεως ἡ ἐτησία καλλιτεχνική έκθεσις της «Εθνικής καλλιτεχνικής εταιρίας» των Παρισίων. Θά κλεισῇ τῇ 30 Ἰουνίου. Τῇ 1 Μαΐου ηνοιξεν ἡ ἐτέρα ἐτησία έκθεσις της «Εταιρίας των Γάλλων καλλιτεχνών».

Απεβίωσεν εν Παρισίοις εκ καρκίνου του λάρυγγος εν ηλικία 57 ἐτῶν δ γνωστός ζωγράφος Εγγένιος Carrière. Ο θανὼν ἠπῆρξε μαθητῆς του Cabanel. Εκ των έργων του, αλειστικα των οποίων ἠξιώθησαν εὐμενестάτης κριτικής, είνε τὰ ἐξῆς: Νεαρά μήτηρ (1873) εις τό μουσείον της Ἀβινιὼν, τό ἀσθενές παιδίον (1886) εις τό μουσείον του Montargis, ἡ πρώτη πησίς (1887) εις τό μουσείον του Τουλών, ἡ Μητρότης (1892) εις τό μουσείον του Λουξεμβούργου, δ θάνατος του Χριστου κ.λπ. Ετιμήθη πολλάκις εις έκθεσεις με μετάλλια, ειοργάσθη δέ εις τὴν διακόσμησην του Δημαρχείου των Παρισίων.

Εις τὴν έκθεσιν των δεσποινίδων Φλωρῶ—Λασκαρίδου ἐπωλήθησαν τὰ ἐξῆς έργα: Ἀπὸ τὴν έργασίαν, τό Αἰτωλικόν, οἱ θερισταί της Λασκαρίδου και ἡ κεφαλή γροίας της Φλωρῶ ὑπὸ του κ. Ν. Κοττου και της κ. Ἀνας Ρούφου. Τῇ 28 εἰσέθεν ἐπισκέψθη και δ πρίγκηψ Νικόλαος.

Εν τῇ εἰδικῇ δι' έκθεσιν αἰδούσῃ του «Παρθασοῦ» δ παρεπιδημὼν νεαρός Ἄγγλος ζωγράφος κ. Στέφενς Simpson ἐξέθηκε 53 ὕδατογραφίας. Τὰ έργα του κ. Σίμφων είνε τοπογραφίαι της Κερκύρας, ἀπόψεις της Ἠπείρου, μνημεία των Ἀθηνῶν, Πομπηϊανά, θαλασσογραφίαι της Ἀγγλίας κ.λπ. Διακρίνονται ὅλα διὰ τό πολὺ φῶς, τό ἐνιαχοῦ ἐπεξετηρως ἀφθονοῦν. Ο μνημειογράφος ἤλιος κυριαρχεῖ και τό βαθύ κνᾶροῦν. Δέν ἔχουν τὰ έργα του τὴν ἀπαλή χάριν και τὴν ἐξιδανικευμένην ἀνδρῶν της Ἑλλ. ἀντικλήρωσις, ἀλλὰ καί τι τό βαθύ και ξενικόν. Ο Ἄγγλος ζωγράφος είνε νεοτεχνίτης, εις πολλὰ ὁμοίως έργα του ὑπάρχει δύναμις και πρωτοτυπία τέχνης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλα, εις ἃ ἐπικρατεῖ ἀσάφεια και ποιά τις ἀταξία.

Εν Λειψίᾳ ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια του νέου Δημαρχείου, τό ὅποιον ὑπὸ ἔποσιν αρχιτεκτονικής είνε ἔξοχον. Τό σχέδιον είνε του αρχιτέκτονος Hugo Licht, κατόπιν διαγωνισμοῦ ἐγκριθέν. Είνε μία των μεγαλοπρεπεστέρων οἰκοδομῶν της Γερμανίας.

Σκέψις γίνεται, ὅπως σινηθῇ προτομή του Τιμοκλέους Φιλήμονος ἀπέναντι του ἀνδριάντος του Ἀβέρωφ εις τό Στάδιον.

Ο Βασιλεὺς της Ἀγγλίας διερχόμενος εκ Κερκύρας ἠγόρασε διαφόρους ὕδατογραφίας του κ. Γαλλινᾶ ἄντι 9.000, εικονίζούσας τοπεία της νήσου. Τό Βασιλικόν ζεύγος παρήγγειλεν εις τον αὐτόν καλλιτέχνην και ἄλλας ὕδατογραφίας, ἵνα ἀποσταλῶσιν εις Ἀγγλίαν, ὅσον τάχιστα.

Δέν είνε ἀκριβές τό γραφέν, ὅτι πρόκειται να σινηθοῦν ἀνδριάντες των Ὀλυμπιονικῶν εις τό Στάδιον, ἀλλ' ἀπλῶς δ' ἀναγράφονται εις στήλην τὰ ὀνόματα των Ὀλυμπιονικῶν ἐκάστης Ὀλυμπιάδος. Σνζητιέται εν τούτοις μεταξὺ των μελῶν της Ἐπιτροπῆς, ἄν πρέπει να ἐπιγραφῇ εις τοὺς Ὀλυμπιονίκας να στήσουν τὰς προτομάς των εις τό Στάδιον.

Παρέμεινεν ἐπὶ δύο μῆνας εν Ἀθήναις δ Ἀμερικανός ζωγράφος κ. Ἐδ. Γκᾶν, εκ των διακεκριμένων καλλιτεχνῶν της Ν. Ὑόρκης, ἐλθὼν ἐνταῦθα διὰ να κάμη ἰδιαιτέρας μελέτας διὰ μίαν τοιχογραφίαν τὴν ὅποιαν θά ζωγραφίσῃ ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς δημοσίον οἰκοδομηματος εν Νέα Ὑόρκη. Ἡ τοιχογραφία θά παριστῇ τὴν σκηπὴν εκ του περιφήμου διαλόγου του Πλάτωνος μεταξὺ Σωκράτους και Φαιδρου. Ο κ. Γκᾶν προσεπάθησε, ὅσον τό δυνατόν, να ἀναπαραστήσῃ τό μέρος της δρασερᾶς μικρῆς Μῦθης του Ἰλισσοῦ και της μαγευτικής οκιδῆς του πλατανου. Τὸν ἐβοήθησαν εις τό ἔργον του πολλοί ἀρχαιολόγοι. Ο Ἀμερικανός ζωγράφος ἐζωγράψις κατὰ τὴν διαμονήν του τοπεία περίξ των Ἀθηνῶν και ἰδίως περί τον Ἰλισσόν.

Εν Λίεγη ἐγένετο έκθεσις των έργων της κ. van Marcke και του κ. Sirtaine, ἄλλη της «Καλλ. Εταιρίας» και ἄλλη των έργων του γλύπτου Dillens.

Ἡ εν Ἀθήναις Γαλλικὴ σχολὴ ἤρξατο δοκιμαστικῶν ἀνασκαφῶν διὰ του κ. Φόλγγραφ εν Θήβαις μέχρι της Κρημασιῆς Λαρίσης.

Τό δημοτικόν Συμβούλιον των Παρισίων ἤρχεις να κατανοῇ τὴν ἀσχημίαν και τὸν γελοῖον χαρακτήρα των μνημειῶν των ἐγειρομένων εις τὰς ὁδοὺς, τὰς πλατείας και τοὺς κήπους και ἀπεφάσισεν, ὅπως μὴ ἀνεγείρῃ πλέον ἀνδριάντας εις τό Πάρκον των Μουσῶν, εις τὰ Ἠλόσια Πεδία και εις τό Κούρ-λά-Ρέν.

Μία εἰκὼν του μεγάλου ἄγγλου ζωγράφου Φραγκίσκου Χάλκ παριστώσα νέον παίζοντα μανδολίνον ἐπληρώθη ἐντὸς του Λονδίνου ἄντι 3,650 λιρῶν, ἤτοι 91.550 φρ.

Εν Βιέννῃ ἀνεκαλύφθησαν κυλινδρικοί βόθροι ἐνάμεστοι ἡχητικῶν ἀγγελῶν, πλίνθων και συντριμματων,

και δύο ἀναθηματικοί Μῦθοι, ὅς ἐπιέρωσεν δ Αῶλιος Κλάρη και δ Μάρκος Αδρήλιος διὰ τὴν ἰδίαν σοφίαν.

Ο Γάλλος ἀρχαιολόγος Delattre ἀνεκάλυψεν εν Καρχηδόνι σαρκοφάγον εκ λευκοῦ μαρμάρου, διακοσμητόν εκ ζωγραφιῶν. Ἐπὶ του καλύμματος της σαρκοφάγου εἰκονίζεται εν ἀναγλύφῳ ἀναπαυομένη γυνή, κεκαλυμμένη διὰ κρηδέμων. Ἡ κόμη είνε ἐπίχρυσος, οἱ ὀφθαλμοί ἐζωγραφισμένοι και δ λαίμυς κοσμηται ἀπὸ χρυσοῦν περιδέραιον.

Ο διεθνῆς Λογοτεχνικός Σύνδεσμος (Société des Hommes de lettres Europeens) εν τῇ ὕπ' αὐτοῦ διενεργουμένη εν Λισσαβῶνι Ἐκδήσει θά περιλάβῃ εισεργῶν εἰκόνων των δοκιμωτέρων τοιχογράφων, ποιητῶν και καλλιτεχνῶν. Τοιαῦται προσκλήσεις ἀπεστάλησαν ἤδη και εις Ἑλλάδας λογιούς.

Εν Παρισίοις τὴν 10 Μαΐου θά σννήθῃ ἡ αὐτόθι Ἐπιτροπὴ των Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ἵνα συσκεψθῇ ἐπὶ ποῖον τύπον και κατὰ πόσον είνε δυνατόν αἱ Τέχναι και τὰ Γράμματα να μετασχουν των πανηγύρεων των νεωτέρων Ὀλυμπιάδων.

Τῇ 8 Ἀπριλίου, ηνοιξεν εν Βερολίνῳ ἡ δεκάτη έκθεσις της Secession εις τό νέον ἴδιον κομπόν κτίριον.

Ἀνοίγει προσεχῶς ἡ νέα Πινακοθήκη των νεοτεχνιτών. 35 έργα ἀγορασθέντα και δωρηθέντα ἀποτελοῦν τον πυρήνα.

Εν Βερολίνῳ κυκλοφοροῦν δελτάρια ἀντίγραφα των εις τον ἀγῶνα της Ἑλλ. ἀνεξαρτησίας ἀναφερομένων τοιχογραφιῶν του Ἐς, αἵτινες κοσμοῦν τὴν στοάν του Βασ. κήπου του Μονάρχου. Τῇ ἀντιγραφῆν ἔκαμεν δ κ. Φέρεκνδης.

Ἀφίκετο ἐξ Ἀββυσιῶν δ Ἑλληγ ζωγράφος κ. Προκόπιον. Ὑπῆρξε ζωγράφος της αἰλῆς του Μενελικ, ζωγραφίσας τον αὐτοκράτορα και τὴν αὐτοκράτειραν εις φυσικὸν μέγεθος και ἀδρότητα ἀμειψθείς. Ἀλλὰ και τοπεία οὐκ ὀλίγα ἐξέτελεσε, σπολλίζοντα τὰ ἀνάκτορα της Ἀδῆς Ἀμυάμπα. Ο κ. Προκόπιον ἀπεστάλη ὑπὸ του Μενελικ με τὴν ἐντολήν να ζωγραφίσῃ εκ του φυσικοῦ τον βασιλέα της Ἀγγλίας.

Νέα πτέρυξ προσετέθη εις τό εν Κωνσταντινουπόλει αὐτοκρατορικόν Μουσείον.

Τό νέον παράστημα, τό ὅποιον θά περατωθῇ ἐντὸς ἔξ μηνῶν, σιηρίζεται ἐπὶ θόλων, ἐλήφθησαν δέ πάντα τὰ μέτρα, ὅπως οἰκοδομη ἀποθῇ στερεωτάτη. Ἡ ἔκτασις του ἑδάφους, ἦν κατέχει είνε 4000 μ. Ἐχει δέ μήκος 182 μ. Ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς του δ' Ἐξ. Καυδῆ-βῆγης συνεπέρασεν, ὅτι δ εἰσερχόμενος εις τό Μουσείον ἐπισκέπτης θά διατρέξῃ ἡμισιον περίπου χιλιόμετρον.

Τῆς οἰκοδομῆς ταύτης περατουμένης, τό αὐτοκρατορικόν Μουσείον της Κωνσταντινουπόλεως θά δύναται να καταταχθῇ μεταξὺ των μεγαλειτέρων ἰδρυμάτων του εἰδους τούτου ἄντι τὴν ὑψηλίον. Κατόπιν δ' ἀρχίσῃ ἡ ἐπισκεπὴ του Τζιντζερλή Κιόσκ, ὅπερ θεωρεῖται ὡς τό ἀρχαιότερον οἰκοδόμημα της Κωνσταντινουπόλεως, διότι ἀνοικοδομήθη ὑπὸ του Σουλτάνου Φερίχ, τέσσαρα ἔτη μετά τὴν ἄλωσιν του Βυζαντίου.

Πάντα τὰ ἀντικείμενα της μωαμεθανικῆς τέχνης θά μετενεχθῶσιν εις τό περίπτερον τούτο, οὔτως ὅστε ἡ

ἐπισκεψις των θαυμασίων, αἵτινα περιέχει τό Αὐτοκρατορικόν Μουσείον, θά είνε εὐχερεστερα και ἐπωφελεστερα διὰ τοὺς 15.000 ἐπισκέπτας, ὅτινες εἰσερχονται κατ' ἔτος εις αὐτό.

Ο Λιευθνήτης της εν Ἀθήναις Ἀγγλικῆς σχολῆς κ. Μπόζαγκετ διωρίσθη καθηγητῆς της κλασικῆς ἀρχαιολογίας εις τό Πανεπιστήμιον της Λίβερπουλ. Ο κ. Μπόζαγκετ ἐπὶ ἐξαετίαν διευθυντῆς της σχολῆς ἀνύρωσεν αὐτήν, εις αὐτόν δέ ὀφείλονται ἐκτὸς ἄλλων ἀνασκαφῶν ἡ περάτωσις των εν Μήλῳ της Φυλακοπῆς και εν Κρήτῃ των του Παλαιοκάστρου, περί οἷ θά ἐκδώσῃ προσεχῶς πολυτελέστατον σύγγραμμα. Του κ Μπόζαγκετ διάδοχος διωρίσθη δ τίως ἐκείρος της σχολῆς κ. Ε. Ἀδκινς, ὅστις οὐ μόνον είνε εὐρωμαθῆς ἀρχαιολόγος ἀλλὰ και ἄριστος ἐλληριστής, της τε ἀρχαίας και νεωτέρας, μελετήσας ἰδίως τὰ ἰδιώματα Κρήτης και Καρπάθου, ἔτι δέ και τὴν λαογραφίαν των ἑλληνικῶν πληθυσμῶν της Ἀνατολ. Θράκης.

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

Catalogue of the Sparta Museum, by M. N. Tod and A. J. F. Wase Oxford. At the Clarendon Press.

Δύο ἑταῖροι της ἐνταῦθα Ἀγγλικῆς σχολῆς οἱ κ. κ. Τὸδ και Ουάις, συνέταξαν και ἐξέδωκαν τελευταίον εις τὴν περίφημον Βιβλιοθήκην του Πανεπιστημίου της Ὁξφόρδης, πολυτελεῖ κατάλογον του μουσείου της Σπάρτης.

Τό Μουσείον της Σπάρτης, ἄν δέν είνε ἀπὸ τὰ πλέον ὠραία, είνε ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα του κόσμου. Ἰδρυτῆς αὐτοῦ είνε δ ἀειμνηστός Σταματάκης, εις δέ τοὺς κ. κ. Φίλιον και Καστριώτην ὀφείλεται ἡ κατάταξις και ὁ πλουτισμός αὐτοῦ. Ο Δραφιδελ και ὁ Μιλχαϊφερ, οἱ δύο Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι, ἐδημοσίευσαν τὰ καλλιτεχνικά του Μουσείου έργα, ἀλλ' εις τοὺς δύο ἑταίρους της Ἀγγλικῆς Σχολῆς ὀφείλεται ἡ ἐκδοσις του πλήρους, μεθοδικοῦ και ἐπιστημονικοῦ αὐτοῦ καταλόγου, του περιλαμβάνοντος πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει σήμερον εις τό μουσείον της Σπάρτης: Ἀρχιτεκτονικά τεμάχια, ἐπιγραφαί, έργα τέχνης, εἰδῶλια κλπ.

Κάτωθεν ἐκάστου έργου, εὐρίσκεται σημεῖωσις λεπτομερῆς της ἀξίας και σημασίας του, ὡς και περί των συναφῶν έργων, των εὐρισκομένων εις ἄλλα μουσεία, πρὸς τὰ ὅποια τό ἀντικείμενον δύναται να σχετισθῇ, μετά εἰκόνων ἐπεξηγηματικῶν εις τό κείμενον.

Ἡ Σπάρτη είνε ἀπὸ τοὺς πλέον ἐνδιαφέροντας ἀρχαιολογικούς τόπους, εις τοὺς ὁποίτους ὁ περιμνητῆς και ὁ προσκννητῆς της ἀρχαιότητος δύναται να φέρῃ τό βῆμα. Ο Μαυρικός Μπαρρῆς ἐνεπνεύσθη τελευταίον ἀπ' αὐτὴν σελίδας γεμάτας ποίησιν, λυρισμῶν, ἐνθουσιασμῶν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Είχομεν προκαλέση εν τῷ τεύχει τοῦ Μαρτίου τὴν γνώμην τῶν ἀναγνωστῶν μας περὶ τοῦ ὠραιότερου Ἑλλ. διηγήματος.

Ἐλάβομεν τὰς ἐξῆς ἀπαντήσεις :

Ἡ «Φόνισσα» τοῦ κ. Α. Παπαδιαμάντη (Α. Σταυρόπουλος, Ἀθήναι).

Ἡ «Ἀμαρυλλίς» τοῦ κ. Γ. Δροσίη (Ἀθηναῖα Γαϊτανοπούλου Μακροχώριον Κ)πόλεως).

Ἡ «Ἀγγελόγιαννος» τοῦ κ. Δροσίη (Κ. Ε. Μελανδίνος, Πλωμαρίου Μιτυλήνης).

Ἡ «Κόκκινος βράχος» τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου (Ἰπποδάμεια Παπαδοπούλου, Ἀθήναι).

Ἡ «Ἐσταυρωμένος ἔρω» τοῦ κ. Ξενοπούλου (Ν. Κοσμητάτος, Ἀργοστόλιον).

Τὸ «Δισκοπότηρον» τοῦ κ. Δ. Καλογεροπούλου (Ἐλευθέρη Μακρίδου, Σάμος).

Ἡ «Πάτερ Ἀνανίας» τοῦ κ. Καλογεροπούλου (Ι. Σ. Περίδης, Ἀλεξάνδρεια).

Τὰ «Χειρόγραφα τοῦ Κωστάκη» τῆς Ἀλ. Παπαδοπούλου (Ἐλένη Κυριακίδου, Κ)πολις).

Τὸ «Ἀμάρτημα τῆς μητρὸς μου» τοῦ Γ.

Βιζυηνοῦ (Γ. Καλαϊτζάνης, Ἡράκλειον Κρήτης).

Ἡ «Ζητιάνος» τοῦ κ. Α. Καρκαβίτσα (Σ. Χατζηγιάννης, Ἀθήναι).

Τὸ «Ὀνειρο τῶν Χριστουγέννων» τοῦ κ. Αλ. Μωραϊτίδου (Πέτρο. Κλάδης, Ἀθήναι).

Ἡ «Δύο ἦρωες» τοῦ κ. Π. Ἀξιώτου (Ν. Π. Βασιλείου, Πάτρα).

Ἡ «Παπᾶ-Νάρκισσος» τοῦ κ. Δ. Βικέλα (Βασ. Πετροντασιόπουλος, Αἴγιον).

Ὅτι ἀπαντήσεις, φέρουσαι ψευδώνυμα δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει.

Ὁ διαγωνισμὸς ἀπέδειξε κριτικὴν ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν ἀξίαν προσοχῆς.

Τὸ περιεργὸν ἐν τούτοις τοῦ διαγωνισμοῦ εἶνε ὅτι κανὲν διηγήμα δὲν ἔλαβε διπλῆν ψῆφον, ἀλλ' ὅλα ἔσχον ἀνὰ ἓνα μόνον θαυμαστήν. Συνεπῶς ὁ ἀγὼν ἀπομένει ἀνευ... κοτίνοῦ.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν Ἐκκονογραφημένων δελταρίων, εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν Ἐκκονογραφημένων δελταρίων, εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν Ἐκκονογραφημένων δελταρίων, εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Πολυρόφος οἰκία. Εἰς τὸ τεύχος Ἰουνίου παρελθόντος ἔτους ἐδημοσιεύσαμεν πρότυπον πολυρόφου οἰκίας ἐν Ν. Ἰόρκῳ. Ἦδη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκ δευτέρων καταστροφῆς τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου, δημοσιεύομεν μίαν τῶν μεγαλύτερων οἰκοδομῶν ἀπὸ τὰς οὐρανομήκεις σκαλωσιῶν, ἀπὸ τὰς πολλὰς αἰτίνας καταστροφείσαι θ' ἀνοικοδομηθῶν. Εἰς τὴν ἰδίαν τῆς Ἀμερικῆς ἦδη ἤρχισαν νὰ ἐγείρουν κρυσταλλίνους οἴκους. Τεράστιοι, ὁ σκελετὸς τῶν εἶνε ἐκ χαλυβδίνων δοκῶν καὶ ῥάβδων, ἀντὶ δὲ ἀλλῆς οἰκοδομητικῆς ὕλης χρησιμοποιοῦνται μόνον ὕαλοι καὶ κρυστάλλα. Μία τοιαύτη οἰκοδομὴ ἐγείρεται ἤδη. Θὰ ἔχη 76 πατώματα ὅλα ἀπὸ κρυστάλλου οὐδαμοῦ τοῦ κτιρίου θὰ ὑπάρχη ἔξυλον, πέτρα ἢ χῶμα. Αἱ οἰκίαι αὗται εἶνε ἀλεξίπτυροι, ἔχουν δὲ τὸ μέγα πλεονέκτημα τῆς καθαριότητος.

Δανία. Ὁ ναὸς τοῦ Φρειδερίκου κεῖται ἐν Κοπενάγη· εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ἀρχιτέκτονος Μέλδαλ. Τὰ ἔργα τοῦ Μέλδαλ ἀριθμοῦνται κατὰ δεκάδας ἐν Δανίᾳ καὶ Σουηδίᾳ.

* Ἀτμήλατον πορθμεῖον ἐτέθη ἐν χρῆσει ἐν Δανίᾳ τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1872. Εἶναι εἶδος

πλωτῶν σιδηροδρόμων τὰ ἀτμήλατα πορθμεῖα, μεταφέροντα χιλιάδας ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορευμάτων.

* Ἡ πραγματογνωσία, καθ' ἣν ὅλαί αἱ οἰκίαι τοῦ βίου ἀναπαριστῶνται μικρογραφικῶς εἶνε λίαν ἀνεπτυγμένη εἰς τὰ Δανικὰ σχολεῖα. Ἐχουν εἰδῶλια καὶ οἱ διδάσκαλοι ἐξηγοῦν δι' αὐτῶν τούτων τῶν πραγμάτων τὰς ιδιότητας αὐτῶν.

* Τὸ ἐμπόριον τῶν ἀλιπᾶστων ἰχθύων καὶ ἰδίως τῶν ρεγκῶν εἶνε λίαν διαδεδομένον ἐν Δανίᾳ. Ἡ ἀλιεῖα ἀποφέρει 10.000.000 φρ. κατ' ἔτος. Ἡ νῆσος Μπορνχόλμ εἶνε τὸ κέντρον τῆς ἀλιεῖας καὶ παρασκευῆς τῶν ρεγκῶν. Γίνεταί δ' αὕτη τὸν Ἰούνιον καὶ Ἰούλιον ὡς ἐξῆς: Ὁ ἰχθύς ἐξαγόμενος τῶν δικτύων ῥίπτεται ἐπὶ τραπεζῶν τὸν βυθίζον καὶ τὸν κυλίον εἰς τὸ ὕδωρ ἐπὶ δύο ὥρας, κατόπιν ξηραίνεται τιθέμενος ἐπὶ παραλλήλων ραβδίων καὶ τέλος καπνίζεται. Τὸ κάπνισμα ἀποτελεῖ ὀλόκληρον ἱστορίαν. Τὰ συνήθη κάπνιστήρια παρασκευάζουν 8,000 ρεγκας καθ' ἑκάστην. Οἱ 20 ὄμοιοι τῆς Μπορνχόλμ ἐξάγουν 25,000,000 ρεγκας.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Οἱ Γυμναστικοὶ ἀγῶνες τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων.—Ἐπίκαιρος εἶνε ἡ ἐκδοσις τοῦ 76 βιβλίου τοῦ Συλλόγου Ὁρελ. βιβλίον. Ἐγράφη ὑπὸ τοῦ ἐφόρου τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Α. Κεραμοπούλου καὶ συνοψίζει ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀγῶνων κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως ἐνὸς ἐκάστου, ἀπὸ τῶν μυθικῶν χρόνων μέχρι τῆς καταλύσεως αὐτῶν. Τὸ κείμενον καθιστοῦν σαφέστερον αἱ πολλὰ εἰκόνας. Προσεχῶς ἐκδίδεται ὁ «Ἐορταστής», ἐξήγησις τῶν ἑορτῶν τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας ὑπὸ Γ. Παπαγεωργίου.

Ὁ Κύκλωπας.—Μεταφρασμένος εἰς τὸ Ψυχαρικὸν ἐξάμβλωμα ἀπὸ τὸν περίφημον κ. Ἀλ. Πάλην, ἔμπορον τῆς Αἰθερποῦλ. Ἀφιεροῦται ἐστὶ λευκάστραγαλὴ Νύφη τοῦ Μάρμορα (11) Ἀπὸ τὴν κομικὴν αὐτὴν μετάφρασιν μανθάνομεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐχόρευαν... Καλαματιανόν!

Εὐρυπίδου Μῦθεα καὶ Ἰππόλυτος.—Μετάφρασις καὶ διασκευὴ μετ' εἰσαγωγῆς ὑπὸ Γ. Μπουκουβάλα. Ἐκδότης Ι. Κολάρος. Σελ. 160. δρ. 2.

Die bilderstürmer von Cléon Rangabé.—Τραγωδία μεταφρασθεῖσα εἰς τὸ Γερμανικὸν ὑπὸ Ροδόλφου Presber. Ἐκδοσις πολυτελής. Ἐν Βερολίνω.

L. Cloquet.—Lexique des termes architectoniques. 3 fr.

H. Hamel. Causeries sur l'art et les artistes.

B. Bayard. Les Arts et leur technique. Πῶς φιλοτεχνεῖται εἰς πίναξ. ἐν ἄγαλμα, μία οἰκία, μία μουσικὴ σύνθεσις, ἐν βιβλίον κ.λ.π. Φρ. 3 50.

E. Gosse. Peintres et graveurs anglais du XVIII siècle. Περιλαμβάνει ὅλους τοὺς ζωγράφους καὶ χαράκτας τοῦ 18' αἰῶνος, ἀπὸ τοῦ Kneller μέχρι τοῦ Reynolds. Φρ. 200.

P. Marcel. La Peinture française au debut du XVIII siècle (1690—1721).

Ὁ ἐν Πάτραις ἀρχαῖος καὶ διακεκριμένος δικηγόρος κ. Γεώργ. Παναγόπουλος ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν σπουδαιοτάτου συγγράμματος «περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀθηναίοις Ποινικῶν Δικαστηρίων», ἅτινα ὑπῆρξαν τὰ πρότυπα τῶν μεταγενεστέρων. Ἡ μελέτη αὕτη περὶ τοῦ Ἀττικῶν Ποινικοῦ δικαίου, προὖν μακρὰς ἐργασίας, θὰ ἀποτελεσθῆ ἐκ 10 τυπογραφ. φύλλον καὶ θὰ τιμᾶται 2 δρ. Ὁ συγγραφεὺς εἶναι γνωστὸς ἐξ 20 περίπου προεκδοθέντων συγγραμμάτων κοινωνικῶν καὶ νομικῶν. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν, συνιστῶμεν δὲ ἐκθύμως εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου.

Μαργαρίτα Στέφα. Ἡθὴ ἐπαρχιακῆ, ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου. Σελ. 220.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κ. κ. συνδρομηταὶ ὅπως εὐαρεστούμενοι ἀποστείλωσι, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ παρόντος τεύχους, τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας ποῆς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Πανακτοῦχης».

Τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Ξενοπούλου περιλαμβάνει διηγήματα ἐπαρχιακῶν ἡλικίας 13 ἐτῶν. Μεταξὺ τῶν περιεργῶν φαινομένων τῆς κινήσεως τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων παρατηρεῖται καὶ τοῦτο: Ὅτι οἱ περισσότεροι τόμοι ἐκ τῶν ἐκδομένων δὲν μᾶς δίδουν νέα ἔργα, ἀλλ' ἀνατυπώσεις, μὲ τὰς ἀπαραίτητους προσθαφαιρέσεις, ἔργων, τὰ ὅποια πρὸ δεκαετηρίδων ἐνεφανίσθησαν εἰς περιοδικὰ καὶ ἔκτοτε ἐκοιμήθησαν τὸν ὕπνον τοῦ... ἀδίκου. Καὶ ἐὰν ἔλιπεν ἡ πατρικὴ στοργὴ τῶν συγγραφέων πρὸς τὰ ἔκθετά των—πόσα ἐξ αὐτῶν δὲν εἶνε δημιουργήματα πρώτης τάξεως!—καὶ ἐὰν δὲν εἴχομεν μερικὰς νεοκραναστάσεις, οἱ νεώτεροι θὰ ἠγνόουν τὰς φωτεινότερας ἰσως σελίδας ἐξ ὧν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία.

Ἡ Μαργαρίτα Στέφα εἶνε ἤδη γνωστὴ. Πολὺ ἀνεγνώστη, ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Ἐστία», καὶ ἐκρίθη τότε εὐμενῶς. Μὲ μίαν παραστατικὴν ἀλήθειαν, μὲ μίαν ἰδιόζουσαν ἰκανότητα εἰς τὴν πιστὴν ἀλλὰ καὶ ἀρετὴ ἀναπαράστασιν τῶν ἐν Ζακύνθῳ ἡθῶν μᾶς παρουσιάζει χαρακτῆρας ἀξίους μελέτης. Ἄλλοτε ἦτο τὸ ὠραιότερον ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου. Ἀλλὰ τὸ διεδέχθησαν ἄλλα διηγήματα τοῦ ἐντονώτερου καὶ τεχνικώτερου, εἰς τρόπον ὅστε ἡ κυριαρχία του νὸ μὴ διαρκίῃ ἐπὶ πολὺ.

Ἐκδοσις τῆς «Ἐμπορικῆς Μορφώσεως» εἰς δύο τόμους.

Ἐκδοσις τῆς «Ἐμπορικῆς Μορφώσεως» εἰς δύο τόμους.

Φωτογραφικὴ ὑπὸ Ἑλένης Ο. Ρουσοπούλου. Ἀθήναι.

Χρησιμώτατον βιβλίον, γεγραμμένον μὲ πολλὴν ἐπιστημονικὴν ἀριστείαν, διὰ τοὺς ἐρασιτέχνους τῆς φωτογραφίας. Τὸ βιβλίον διακρίνει σαφῆνεια καὶ μέθοδος. Ἐν τῷ κειμένῳ παρατίθενται πλεῖστα ἐπιζητηματικὰ εἰκόνας ὡς καὶ δειγμάτων φωτογραφιῶν.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Καλλιτέχνη.—Ἡξέυρετε πόσους ζωγράφους ἔχει ἡ Γερμανία; Ἀναριθμήτους. Μόνον εἰς τὸ Μόναχον εἶνε 5000 ζωγράφοι. Κατήγηγε δὲ οἱ περισσότεροι νὰ μὴ κερδίζουν πλέον τίποτε εὐτυχῶς κατὰ τὰς πληροφορίες τῶν γερμανικῶν φύλλον τὰ προϊόντα τῆς τέχνης τῶν ἤρχισαν νὰ τὰ ζητοῦν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν. Ὅταν τὸ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον τῶν εἰκόνων κατέστη μέγα καὶ πολὺτιμον καὶ οἱ Βερολιναῖοι ζωγράφοι ἤρχισαν νὰ ζηλεύουν καὶ νὰ ἀντιδρῶν. Κατὰ στατιστικὰς πληροφορίας ἐκωλύθησαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἰκόνας βερολιναίων ζωγράφων ἀξίας 250.000 μάρκων ἀπέναντι 600.000 μάρκων, τὰ ὅποια εἰσέπραξαν οἱ ζωγράφοι τοῦ Μόναχου.

Ἐρωτῶντι. — Ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου ἦτο ἐπὶ πέντε μῆνας κληνῆρης, πάσχουσα ἐκ φθίσεως τῶν ἐντέρων. Ἀπέθανεν εἰς τὸ ἐν Ἑπταπυργίῳ Κωνσταντινουπόλεως Ἐθνικὸν Νοσοκομεῖον.

Γεννηθεῖσα ἐν Χάσκιῳ τῆς Κων πόλεως τῇ 8 Ἰανουαρίου τοῦ 1867, διήνησε τὰς πρώτας αὐτῆς σπουδὰς ἐν τῷ ἐν Πέραν Παρθεναγωγείῳ τῆς Πάλλαδος, ἐργημάτιτε δὲ διδάσκαλος ἐν Κωνσταντινουπόλει, Βουκουρεστίῳ καὶ Θεσσαλονίκῃ, ἔνθα τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ἐκλήθη νὰ διοργανώσῃ τὸ Ἑλλ. παρθεναγωγεῖον.

Ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου διεκρίθη ὡς ποιήτρια κατ' ἀρχὰς κυρίως ὁμοῦ ὡς διηγηματογράφος μέχρι τέλους τῆς ζωῆς της· τὰ διηγήματα τῆς Παπαδοπούλου διακρίνει βαθεῖα γνώσις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ μάλιστα τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν. Μὴ ἐλθοῦσα εἰς γάμον, ἀφίκει μόνον ἓνα ἀδελφὸν τὸν κ. I Παπαδόπουλον καθηγητὴν τοῦ Ζωγραφείου Γυμνασίου.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ

θὰ διανεμηθῆ μετὰ τοῦ προσεχοῦς τεύχους.

Τὰ τεύχη τῶν μηνῶν Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου θὰ ἐκδοθοῦν ἡνωμένα εἰς ἓν διπλοῦν τεύχος, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθοῦν, ἐντὸς ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

Ἀρσέ-δε-Δίμα, ὁ ποιητὴς τοῦ Ἐικοσιοῦ, ὑπὸ Κ. Ράδου.

Συγγνώμη. Διήγημα Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου.

Δησομνηθεῖς καλλιτέχνης ὑπὸ Σπ. Δε-Βιάζη.

Ὁ καφενὲς τοῦ Σουράτ. Ὑπὸ Δ. Τολιότη. Μετάφρασις Γ. Καμβανέλλη.

Ἄνοιξις (Φιλοσοφία εἰς ποίησιν) ὑπὸ Εἰρήνης Ἀθηναίας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ»

ΤΟ «ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ» πίναξ Ν. Γύζη. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1. Ἐπὶ χονδροῦ χάρτου δρ. 2.

«ΑΥΤΟ ΠΟΝΟΙ» δράμα Φρ. Κοππέ, κατὰ μετάφρασιν Ἀγίδος Θέρου. Τιμᾶται δρ. 1. Ἐπὶ Ὀλλανδικοῦ χάρτου δρ. 2.

ΤΟ «ΜΑΓΩΡΑΕΙΟΝ» δράμα Ν. Δάσκαρη καὶ Π. Δημητρακοπούλου Δρ. 1.

ΤΟ «ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ» πίναξ Φριξον Ἀρι. σιέως. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1-

Β «ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΙΤΙΣ» πίναξ L. Perrault. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1.

Η «ΑΙΩΡΑ» Πίναξ Vigor. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα Δρ. 1.

Ο «ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ» Πίναξ Rochegrosse. Φωτοτυπία. Δρ. 1.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς Τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν ἦτοι φρ. καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληθρόνεται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληθρόνεται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκατοστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1 1/2	τοῖς	0/0	κατ' ἔτ.	διὰ	κατ. 0	μηνῶν
2	"	0/0	"	"	"	1 ἔτους
2 1/2	"	0/0	"	"	"	2 ἐτῶν
3	"	0/0	"	"	"	4 "
4	"	0/0	"	"	"	5 "

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνομα.

ΒΕΒΛΩΘΗΣΑΝ

ΑΙ "ΣΕΛΙΔΕΣ,"

Νέα σειρά διηγημάτων

Δ. I. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» καὶ Ἐλευθερουδάκη, ἀντὶ δρ. 2.

ΤΟΜΟΙ «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ» ΤΟΥ Α' Β' Γ' ΚΑΙ Δ' ΕΤΟΥΣ

ἐξήσκονται εἰς τὸ γραφεῖον μας, τιμώμενοι οἱ χρυσόδετοι δρ. 15, οἱ ἀπλόδετοι δρ. 12.

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἡ τιμὴ εἰς χρυσόν.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΧΡΥΣΟΔΕΤΑ ΤΗΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

τοῦ Α', Β', Γ', Δ' καὶ Ε' ἔτους πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀντὶ δρ. 1,50. Διὰ τὰς ἐπαρχίας 2 δρ. Διὰ τὸ ἐξωτερικόν 2 φρ. χρ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Δ. ΚΑΒΡΑ

10.—Ὁδὸς Ἐρμού—10.

Ἐκτέλεσις φωτογραφιῶν παντὸς εἶδους καὶ μεγέθους ἐξόχως καλλιτεχνική. Τὸ κατάστημα κείμενον παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος κατέστη τὸ κατ' ἐξοχὴν καλλιτεχνικὸν ἐργαστήριον, μίᾳ πινακοθήκῃ τῶν εἰκόνων τῶν ὠραιότερων Ἀθιδίων καὶ τῶν ἐπισημοτέρων προσώπων.